

L. VII. 6.

Walters äfventyr

af

ZACHARIAS TOPELIUS.

* * *

Illustrerad af OTTILIA ADELBORG.

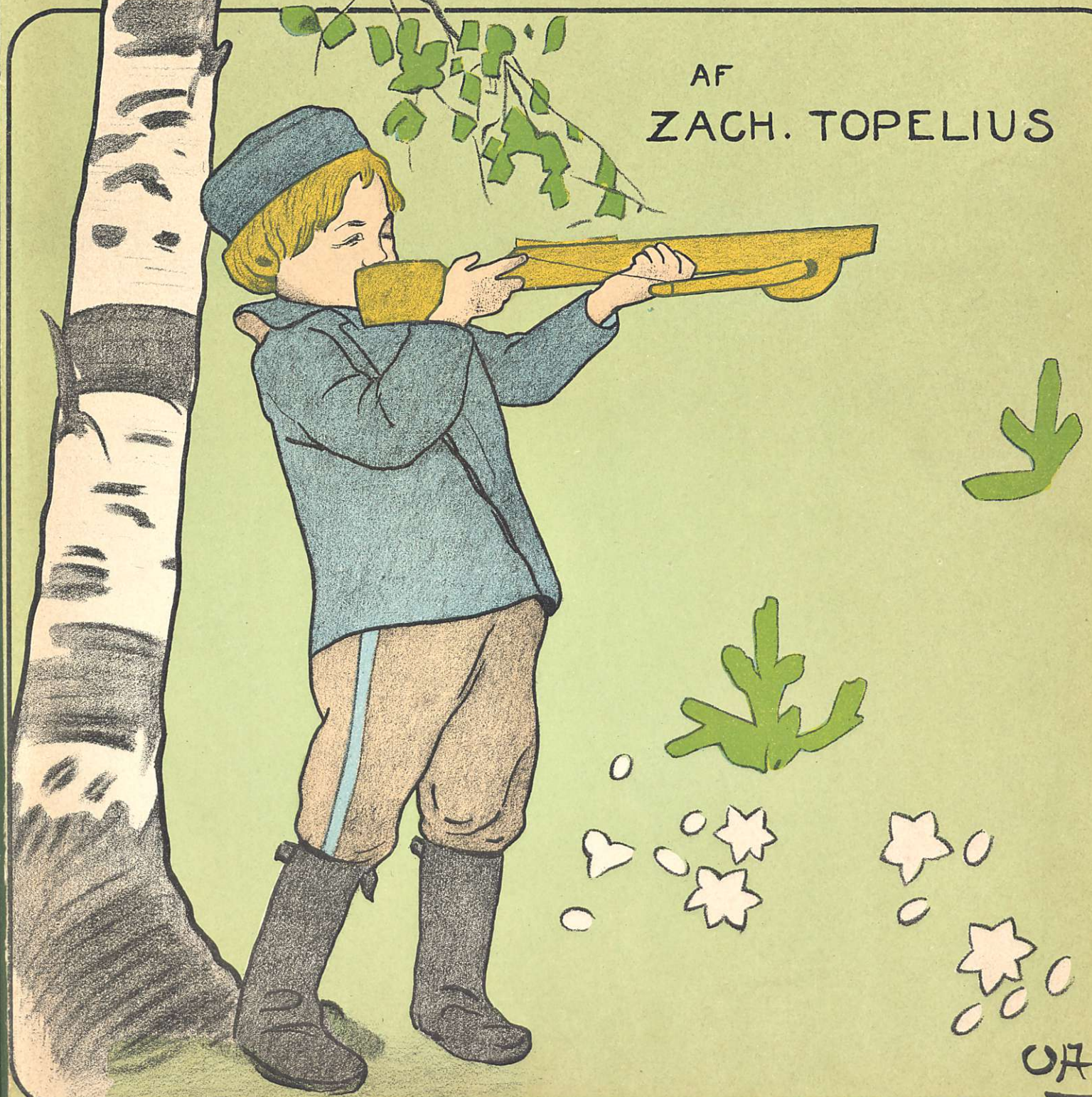

Holm. Albert Bonniers förlag.

Pris: inb. 2: 50.

WALTERS ÄFVENTYR

AF
ZACH. TOPELIUS

UNIV. BIBLIOTH.
* 1898 *
HELSINGFORS

WALTERS ÄFVENTYR.

WALTER HOS SNÖKONUNGEN.

WALTERS ÄFVENTYR

AF

ZACHARIAS TOPELIUS.

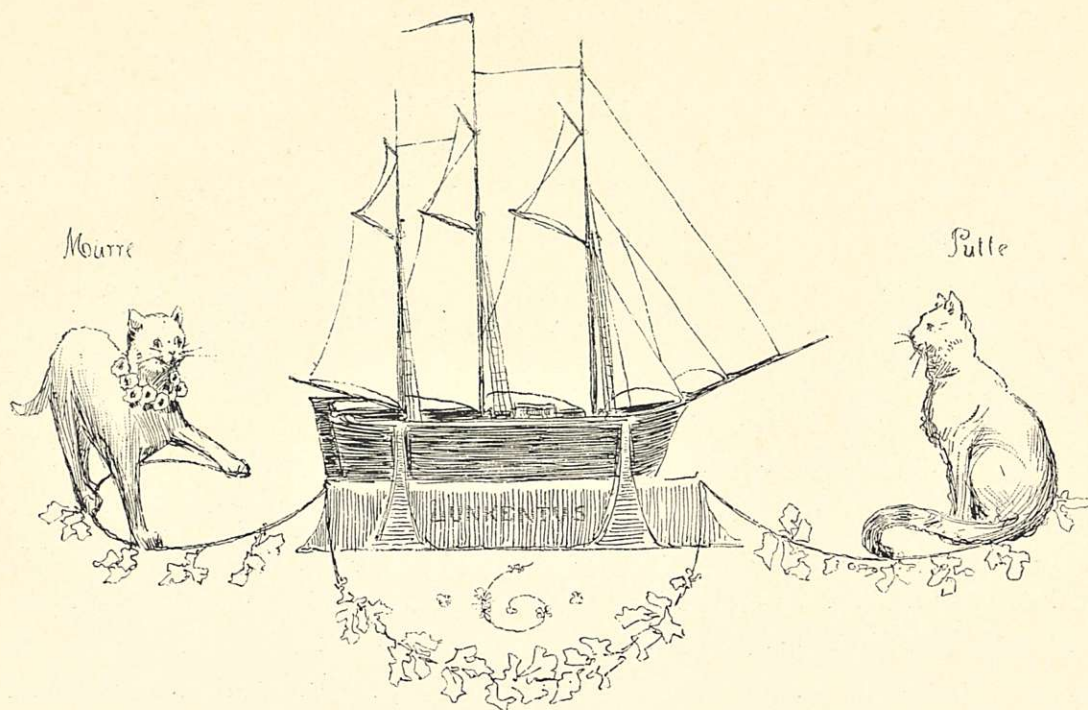

Illustrerad af OTTILIA ADELBORG.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1898.

WALTERS FÖRSTA ÄFVENTYR.

Om Walters hem samt om Lunkentus och den randiga kjolen.

Fitt stycke från vägen är en gård, som heter Hemgård. Kanske minns du de två vackra rönnarna vid det rödfärgade planket och brunnen med den höga hinken och trädgården med de sköna bärbuskarna, som alltid först bli gröna om våren och fram på sommaren hänga ända till marken med sina präktiga bär. Bakom trädgården är en hage med höga aspar, som susa för morgonvinden, bakom hagen är vägen, bakom vägen är skogen, bakom skogen är vida världen. Men på andra sidan om gården är sjön, och på andra sidan om sjön är byn, och rundtomkring skifta ängar och åkrar, ibland gula och ibland gröna.

Där i det lilla nätta huset med de hvita fönsterposterna, den prydliga farstukvisten och den snygga trappan, som alltid är beströdd med fint hackadt enris, bo goda, arbetsamma och ordentliga människor. Där bo Walters föräldrar, bror Fredrik, syster Lotta, gamla Lena och Jonas och Karo och Bravo och Putte och Murre och Kuckeliku. Karo bor i hundkojan, Bravo bor i stallet, Putte bor mest i drängkammaren, Murre bor litet här, litet där, och Kuckeliku bor i höns-
huset. Det är hans konungarike.

Walter är sex år gammal; han skall snart börja sin skola. Läsa kan han icke ännu, men han kan mycket annat. Han kan hoppa kråka, stå på hufvudet, stupa kullerbytta, draga fingerkrok, taga lyra, hoppa bräde, slå trissa, meta mört, åka kälke, kasta snöboll, härma tuppen, rida käpphäst, äta smörgås och dricka kärnmjök. Han kan gå snedt på stöflarna, rifva sönder byxorna, slita hål på armbågen, snyta sig med fingrarna, slå sönder tallrikar, kasta bollen genom fönsterrutan, rita gubbar på angelägna papper, draga snöret af spinnrocken, trampa ned trädgårdssängarna, äta sig sjuk af stickelbär och bli frisk af en risbastu. För resten har han ett godt hjärta, men dåligt minne att komma ihåg pappas och mammas förmaningar, och därför råkar han ut för många äfventyr.

Du skall få höra.

En vacker sommarmorgon, när Walter vaknade, satt hans mamma på sängkanten och kysste honom och sade till honom: i dag är den 20 juli. Gud välsigne dig, kära barn!

Med detsamma kom också pappa och kysste honom, och syskonen voro redan klädda, och Lena och Jonas syntes i dörren, och alla sågo så glada och menande ut, och Karo viftade på svansen, såsom han brukade, och Jösse Putte skuttade förbi sängen, och Bravo gnäggade på gården, och Kuckeliku höll tal därborta vid trädgårdsplanket. Det var beständigt samma tal, det var ingen variation, men det lät mycket viktigt, och det var hufvudsaken.

Walter gned, smått förlägen, sömnen ur ögonen och småskrattade för sig själf. Han visste nog hvad allt detta betydde: det var hans sjette födelsedag.

I ett huj var han uppe och ville söka sina kläder, som han kastat ifrån sig, hvar det föll sig, om kvällen förut, ty vår gode Walter var en stor slarf, så liten han var, och där hjälpte inga förmaningar, att han borde lägga det ena och andra ordentligt på stolen. Men i dag slapp han alla bannor, och hans mamma räckte åt honom spritt nya sommarkläder, grå tröja, byxor och väst; — det var något märkvärdigt att gå klädd i väst! Till och med skjortan låg fin och nystruken på sängkanten, strumporna lågo alldeles nya på stolkarmen, och de små stöflarna, som varit alldeles gyttjiga kvällen förut, stodo högtidligt blankade invid sängen. Nu gick det som en dans att blifva putsad och fin, och det enda besynnerliga var, att Walter i brådskan trädde högra stöfveln på vänstra foten, men det var icke så noga; det gick ändå för sig, det var orätt, men ingen synd.

Ute i salen var ett födelsedagsbord med blommor och kransar, en kringla och ett skepp med master, segel, bogspröt och riktig tackling; det hade Jonas länge arbetat på, han, som förr varit sjöman. Ett sådant skepp hade Walter länge önskat sig, hans glädje var obeskriflig, och skeppet skulle genast ha namn. Det fick också ett stolt namn: det hette Lunkentus.

— I eftermiddag ro vi ut till Granholmen där borta, — nickade fadern, — och då får du försöka, hvartill Lunkentus duger.

— Går det icke an, att Walter seglar med skeppet i vattsån? Jag är rädd för sjön, — sade modern bekymrad.

— Skall Lunkentus segla i vattsån? — frågade Walter, stött och misslynt.

— Vi få väl se, huru lydig du är, — sade fadern. — På sjön får du icke ro allena i båten. Du kan emellertid taga Lunkentus med dig.

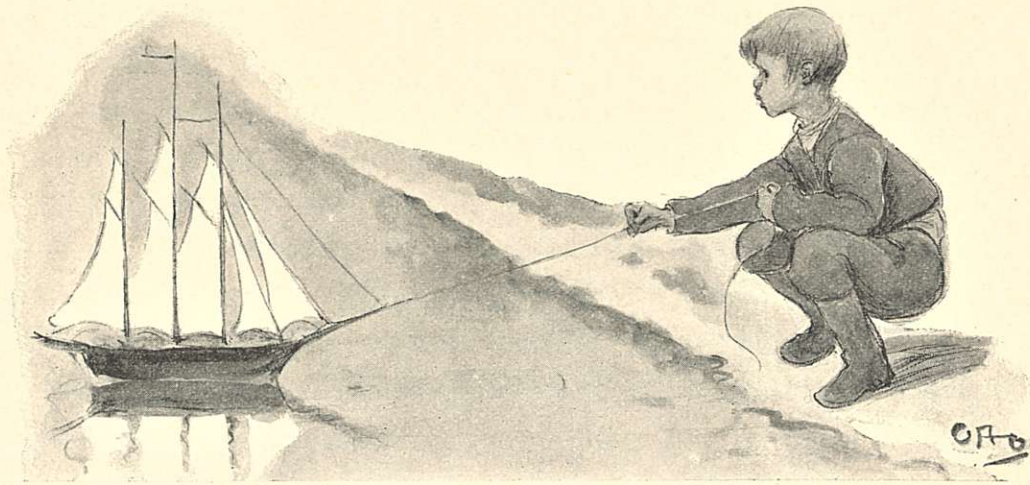
Sagdt och gjordt. På eftermiddagen rodde alla ut i den stora båten till Granholmen. Det var så vackert, och sjön var så lugn, och de små löjorna summo i stora stim vid vattenbrynet och nappade små larver, som hade fallit från träden i vattnet. På stranden voro förunderliga stenar, somliga svarta, somliga hvita och somliga voro liksom enkom gjorda att kasta smörgås med. Mamma lät duka kaffe och kall mat i gröngräset, och aldrig hade surt bröd och söt mjölk smakat så väl; det var obeskrifligt roligt. Det enda förtretliga var, att myggorna också hade en förträfflig aptit och ansågo Walter för sin smörgås, men Walter slog ifrån sig med en löfruska och stred som en tapper hjälte, en mot tusende. Det var också något att vara så tapper och fruktansvärd.

När detta var gjordt, tog pappa sin bössa och gick till skogen, medan mamma och Lotta gingo att plocka åkerbär, Lena diskade koppar, och Jonas hade fått på sin lott att valla pojkar. Solen sken varm, Fredrik somnade, och Jonas, som vakat natten förut, för att få Lunkentus färdig, somnade med. Då fick Walter lust att försöka sitt skepp.

Han gick till stranden, lastade Lunkentus med hvita stenar, satte en myra till styrman och lät honom segla till Spanien. Det blåste sakta från land, och Lunkentus gjorde sin mästars heder. Aldrig tyckte sig Walter ha sett ett vackrare skepp. Hvad det gungade högfärdigt för de krusade vågorna! Hvad det sköt fart! Hvad det krängde präktigt för vinden! Lunkentus seglade till Spanien, men Walter stod med ett snöre på stranden och aktade sig att låta Spanien ligga för långt borta i Granholmens geografi.

Nu kom en vindpust. Just som det var roligast, slant segelgarnet ur Walters hand, och — farväl med Lunkentus! Han seglade nu på egen hand utåt den vida sjön.

Walter sprang till båten, men båten var stor och tung, den fick han ej ut. Han sprang som en tok längs stranden; — Lunkentus rymmer!

Lunkentus reser på allvar till Spanien! — Nu bodde en fiskare nära intill; hans båt var borta, men där låg ett gammalt degtråg kullstjälpt på stranden. Walter besinnade sig icke länge. Han sköt ut tråget i vattnet, hoppade däruti och stakade sig fram med en liten käpp.

Tråget var något rankt, men i början gick det förträffligt. Vinden blåste från land och dref tråget småningom ut på djupt vatten. Likväl kom Walter ej närmare rymmaren, ty Lunkentus seglade mycket fortare.

När Walter ej mera kände botten med käppen, blef han häpen till mods. Tråget dref allt längre ut, det begynte kränga för vågsvallet och var nära att kantra.

Nu började Walter skrika, det mesta han kunde. Det var icke långt ifrån, att Walters första äfventyr hade varit hans sista.

Till all lycka vaknade Jonas och fick stora ögon, när han långt ute på fjärden såg ett litet gungande tråg och en skrikande gosse. Trög på foten var han, den gamle, beskedlige Jonas, men nu fick han fötter under sig, sprang till stranden, sköt ut båten och rodde efter Walter, så att årorna knakade. Walter såg det och fick sitt kurage tillbaka. — Icke skall du tro, att jag är rädd! — sade han

och reste sig stormodigt i tråget. Men detta var mer, än tråget stod ut med, det kantrade strax, och Walter föll hufvudstupa i sjön.

— Nej, se på den dumma pojken! — skrek Jonas och rodde så häftigt, att ena åran brast. I detsamma var han helt nära, grep Walter i luggen och drog honom i båten. Det var en god lugg. — Brr, — sade Walter, när han kom upp ur abborriket.

— Bärga Lunkentus! Bärga Lunkentus! — var det första han skrek, med munnen ännu full af vatten. Och hvad det dröp af honom, och hur hans stöflar läto: kipp, kipp, när han rörde fötterna!

— Bryr jag mig om Lunkentus! — skrattade Jonas hälften glad, hälften förargad, och så kafvade han sig med en och en half åra åter till stranden.

Här blef hallå. Pappa bannade, mamma grät, Lotta snyftade, Fredrik skrek, Lena beskärmade sig, och Jonas såg flat ut. Walter själf var alls icke rädd, sedan han väl kände fast mark under fötterna, och menade att det inte var så farligt, nog kunde han simma.

— Ja, med händerna i botten, — svarade Jonas.

— Jag kände ingen botten, — sade Walter stormodigt. — Du skulle ha låtit mig vara i fred, så hade jag simmat till land.

— Men hvar få vi nu torra kläder i hast? — sade mamma. — Lotta, spring till fiskarens stuga och begär att få låna något af barnens kläder!

Lotta sprang och kom om en stund tillbaka. — De ha bara en liten gosse och en större flicka, — sade hon. — Här äro flickans lintyg och randiga helgdagskjol med strumpor och skor.

— Skall jag gå i flickkläder? — frågade Walter.

— Det skall du, min gosse, — sade mamma med den bestämda tonen, som det icke var godt att säga emot. — Det skall vara ditt straff, och du kan vara glad att slippa för godt köp. Du har förtjänat en god risbastu.

Det hjälpte icke. Om en liten stund var Walter klädd och såg rätt besynnerlig ut i sin randiga kjol. — Kom hit, skall jag bena ditt hår! — sade Lotta. Men Walter slängde på armarna och gick fnurrig till skogen, medan hans kläder torkade.

När han gått ett stycke, mötte han en jägare, som sade till honom: — Lilla flicka, kan du visa mig vägen till fiskarens stuga?

— Jag är ingen flicka, — sade Walter och gick stolt förbi.

Ett stycke därifrån gick en gumma och plockade blåbär. Walter gick fram till henne, satte armarna i sidan och sade: — Jag är ingen flicka, jag är en karl!

— Jaså, — sade gumman och fortfor att plocka.

Längre fram höllo några fattiga gossar på att afkvista löf till mat åt fåren. — Se, där går laxfiskarens Brita, — sade de till hvarandra; — hon skall hjälpa oss bära löfvet till båten. Kom, Brita; hvad går du där och latas för i skogen?

— Jag är ingen Brita för er! — sade Walter och bröt sig för säkerhets skull en bra käpp.

— Nej, hör på den, — sade gossarna, och så begynte de kasta grankottar på den förmenta flickan. Walter kastade tillbaka, och där blef ett krig i skogen. Där surrade kulor emellan träden, men fienden var öfverlägsen, och Walter måste taga till flykten. Det var icke lätt att springa i kjol öfver stubbarna för den som var van att springa med frihetsälskande ben. Fienden hann upp Walter och bombarderade honom med kulor från alla håll. — Vi skola lära dig att gå och latas, när du kan göra nytta, — ropade gossarna.

— Jag är ingen flicka, jag är en karl, — skrek Walter, och så slog han omkring sig med käppen. När det ej hjälpte, hittade han på att knyta lös kjolen och lämna den i sticket. Kjolen blef hängande på en enrisbuske, och Walter flydde undan i en mycket underlig kostym. Gossarna skrattade, nötskrikan och ekorren skrattade uti trädens grenar, och hela skogen uppfylldes af en förträfflig munterhet.

Svettig och rödbrusig kom Walter tillbaka till stranden. — Jag vill icke vara flicka, nej, aldrig i världen vill jag mera vara en flicka! — ropade han på långt håll, med gråten i halsen.

— Gråt icke, min kära gosse, — sade hans mamma; — flickorna äro mången gång lika bra som någon gosse. Se här, kom och tag dina egna kläder, de äro nu torra. Lotta går att uppsöka kjolen och tacka för lånet i fiskarens stuga.

Walter klädde om sig, och det gick raskt. Han kände sig så lätt och vig och behaglig i sina kläder. Nu fick han vara gosse igen, nu var han karl, nu tyckte han sig vara nog stark att kriga med gran-kottar mot en hel bataljon. Han hade lidit en gruflig förödmjukelse. — Huru kan man vara tapper, — menade Walter, huru kan man vara en huggare, en kaxe, en hjälte, när man har den förskräckliga olyckan att vara klädd i kjol?

Så foro alla hem igen. Walter satt vid båt-kanten och höll sin käpp i vattnet, så att där blef en liten fors kring käppen. Fjärden var alldeles blank som ett glas, och aftonskyarna rodnade af förundran, när de sågo sin skönhet i spegeln. Det märkvärdiga var, att där nere i vattnet syntes också en himmel, lika djup, som den öfre himlen var hög, och där nere summo rosenfärgade moln, alldeles som högt där uppe. Walter tänkte vid sig själf, att om det blanka vattnet vore af glas, se, då vore det roligt att där åka skridsko. Han nästan tyckte att det var skada på en så vacker spegel, när Jonas bräckte glaset med årorna och båten gjorde en lång spricka däri. Och när båten nalkades Hemgårds strand, var det för besynnerligt att se, hur alla björkarna stodo på hufvudet nere i vattnet, och djupets sol sken genom de gröna löfven, och djupets fåglar flögo där nere emellan grenarna under vattnet.

Knappt hade båten landat vid bryggan, innan Walter skrek till och var den förste att hoppa i land. Hvad såg han där, som så lifligt förtjuste honom? Hvem annan, än hans eget stolta skepp,

hans saknade, hans förlorade Lunkentus, som låg där och skvalpade i den sakta dyningen emot stranden. Lunkentus hade haft en god styrman, som kände sin navigation; myran hade skött rodret som en hel karl och styrt raka vägen till rätta hamnen. Visst låg Lunkentus något på sned, och en hel del af lasten hade gjort haveri. Men sådan last fanns tillräckligt i Spanien. Och Lunkentus gjorde ännu många resor, lastad med stenar, myror och glada förhoppningar.

Förhoppningar äro en lätt barlast, som ofta kantrar, men det gör ingenting, blott att arbetets myra styr och lifvets Lunkentus slutligen uppnår den rätta hamnen.

WALTERS ANDRA ÄFVENTYR,

som hände sig en dag i Sockerlandet vid Himmelsbacken.

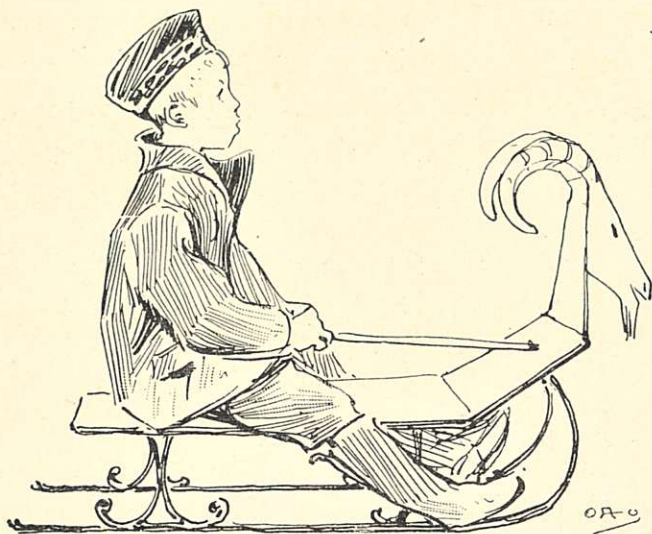
Fa, nog har du godt och varmt att sitta där inne och värma dina händer vid brasan. Sitt där och pjåka, du klemiga gosse, och skratta åt de andra, som äro nog narraktiga att springa med fröjd där ute i den fröstiga vinterluften. Jag vill säga dig något, som du kanske icke tänkt på förut. Ingen klemig gosse blir någonsin en duktig karl. Det finnes något som är värre än frusna fingrar, och det är att i all sin tid förblifva en veklig stackare. En sådan gjorde bättre att sitta hela sitt lif i ett glasskåp eller lefva och dö på en bastulafve. Ty världen och lifvet äro ofta hårdhändta att brottas emot. Icke duger det för en gosse att hafva ett sådant fint frökenhull, som ingenting tål, ty då är det säkert, att han en gång får slita ondt i världen.

Men det är något präktigt, när solen skiner öfver den hvita snön och bjällrorna klinga och medarna slinta och det går som ett huj nedför den hala backen där borta vid stranden. Den som fryser, kan vackert bli hemma. Den som är rädd, får stå och se på. Kälken har flinka fötter. Kälken behöfver ingen häst, och aldrig behöfver han piska.

Walter var en sådan, som aldrig brukade frysa, om han också glömde vantarna hemma. Blef han röd om lilla näsan, så snöt han sig och såg lika glad ut ändå. Värkte fingrarna i kölden, så gned han dem mot hvarandra och slog armarna tillsammans. Rädd var han sällan, när han ej gjort något illa. Men då var han förskräckt för alla, som mötte honom. Gud sätter alltid ett märke på den, som gjort något illa, så att andra människor se det strax. Så gjorde Gud med Kain, och så gör han med alla.

Borta vid den branta stranden var en mycket hög backe, som, just för att den var så himmelshög, kallades *Himmelsbacken*. Där vågade aldrig någon köra med häst, men gossarna åkte kälke där, och det såg förunderligt ut. Ty Himmelsbacken var liksom i två afdelningar med ett jämnare ställe i midten, och den som var rädd att åka ned alltifrån höjden, han började hellre på halfva backen, ty då blef farten icke så rasande.

Nu var det en vacker vinterdag, och gossarna åkte af hjärtans lust på sina kälkar i Himmelsbacken. Somliga hade små flickor framför sig på kälken, och då fick man vara god styrman i vändningarna, och stundom hände, att flickorna började skrika. »Var icke rädd, nog går det bra,» skreko gossarna. Och bra gick det ända långt ut på isen. Men så hände väl också ibland, att där blef en kullerbytta i snön, och somliga miste mössan, och somliga fingo en skråma och blödde näsblod, men icke var det så farligt. Om en stund såg man dem börja på nytt, och det var lika roligt för det.

WALTER
och
PUKKI.

Julgubben hade hämtat åt Walter en kälke, som icke hade sin make. Han var järnskodd, kunde styras med tömmar, om man ej hellre styrde med hälarne, och hette Pukki-Bocken, för att han hann upp alla andra kälkar i backen och stängade dem i ryggen. Pukki och Walter voro ett par. Du skulle ha sett dem i Himmelsbacken! Där flögo de högst från toppen, så att snön yrde som moln omkring dem. Aldrig såg man en präktigare kälke, och Walter var stor på sig öfver Pukkis meriter.

Vid sidan af Himmelsbacken var en hög brant, där ingen väg var upptrampad, och den kallades *Sockerlandet*, ty den som där for ned, han for in i drifvorna, så att knappt mössan stod upp öfver snön. Dit vågade sig sällan ens de, som voro tapprast i Himmelsbacken. Men Walter litade på sin Pukki och företog sig att göra ett ströftåg i Sockerlandet.

Sagdt och gjordt. Alla gossar och flickor sågo med förundran därpå. Walter klef upp, och Pukki följde som en hund efter honom. När de kommit så högt de kunde komma, tog Walter tömmarna,

satte sig och kommenderade marsch. Pukki lydde, med nosen rakt nedåt. Huj, så bar det af med pilens hastighet rakt in i djupaste Sockerlandet! . . . Först såg man ingenting annat än Walters hufvud, sedan bara hans mössa; slutligen såg man ingenting mer . . . Pukki och Walter hade försvunnit i drifvorna.

Walter blundade, när han försvann. Han kände, huru han sjönk och sjönk, likasom när en vingskjuten kråka faller ned ifrån björktoppen, och så kom där en duktig puff. När Walter såg upp, stod Pukki och han framför ett stort slott af is, med glimmande höga pelare och stora salar af blankaste silfver. Där kom snökonungen ut ifrån slottet, klädd i vargskinnspäls med ett långt skägg af rimfrost, och vid handen ledde han snödrottningen i lång hvit klädning med en krona af isdiamanter i håret. — Välkommen i mitt rike! — sade konungen. — Nu är du här och slipper ej mer härifrån. Jag tycker om sådana raska gossar som du, jag vill behålla dig till min öfverste-rumormakare, och Pukki och du skola komma till stor heder.

— Tackar för äran, — svarade Walter, — men litet varm mat kunde ej skada; det är länge sedan jag åt.

— Kom, — sade snökonungen, — så skall jag doppa dig i en vak med iskallt vatten, och du skall få äta ett så delikat snömos, som du aldrig ätit förut, ty det är vispadt af frusen dagg och sockradt med sönderstött is.

— Nej, jag tackar, — svarade Walter; — jag tror, jag är mätt.

— Ack, du lilla slyngel, — sade konungen förtörnad, — jag skall lära dig att försmå mina goda gåfvor. Kom hit, snödrottning! Andas på denne vildbasare och förvandla honom till en flygande snöfågel i vårt gränslösa rike!

Nu andades snödrottningen kallt som en isande nordanvind, och med detsamma blef Walter förvandlad till en liten snöflinga, som

yrde omkring bland millioner andra flingor i den ödsliga rymden. Det var på en gång lustigt och mycket bedröfligt; men Walters största bekymmer var att få veta, hvad det nu blifvit af Pukki.

I detsamma slog han upp sina ögon och märkte, att han låg hemma i sin egen säng och att hans hufvud var tungt. Vid sängen stodo far och mor och syskonen och sade, när de sågo honom vakna: — Gud ske lof, att det nu går öfver!

— Hvad? — sade Walter och satte sig upp. — Åkte jag ej med Pukki i Sockerlandet? Träffade jag ej snökonungen, som ville doppa mig i en vak, och snödrottningen, som förvandlade mig till en snöflinga? Huru kom jag då hit?

— Min kära gosse, — sade hans pappa, — du pratar i nattmössan. Du har då glömt, att du åkte som en tok med hufvudet förut nedför den höga backen? Där stötte du ditt hufvud emot en stubbe, och kamraterna drogo dig upp ur snön. Det öfriga har du drömt, men ligg nu stilla och badda ditt hufvud, så blir du snart bra igen!

— Hvar är då Pukki? — frågade Walter, som knappt kunde tro, hvad man sade honom.

— Pukki står med afbruten nos vid kökstrappan, — svarade fadern.

WALTERS TREDJE ÄFVENTYR,

som hände, när Walter slog trissa.

Nu blef det vår, och vägarna begynte torka. Det var för vått på ängen ännu, så att man ej kunde slå boll. Klips, klaps, lät det under pojknarnas stöflar, när de sprungo vid dikeskanterna. Men på andra sidan om grinden var vägen så slät som ett golf, och där brukade alla raska gossar slå trissa om lördagskvällarna.

Jag vet ej, om du sett någon god trissa. Hon kan vara stor eller liten, huru man vill, men hon bör vara af sådant trä, som icke fort spricker, och hon bör vara cirkelrund och mycket jämn i kanterna, annars löper hon på sned, och då far hon till skogs. Hon får ej vara för lätt, ty då stannar hon fort eller trillar i diket; men hon får ej heller vara för tung, ty då rår ingen med henne. Och när man ser henne trilla, så trillar hon med två slags rörelse på en gång: först vänder hon sig kring sin axel, liksom vagnshjulet, och så löper hon som hjulet tillika framåt, så att för hvar gång hon vändt sig ett hvarf omkring, har hon lupit ett lika långt stycke framåt som längden af ett band, hvilket räcker jämnt ett hvarf omkring henne. Det var en gång en urmakare, som ville veta precis, hur lång väg han for. Då gjorde han en sådan inrättning på sitt kärrhjul, att för hvar gång det vände sig omkring, knäppte det i en stålfjäder. Fjädern satte ett ur i rörelse, och för hvar gång fjädern knäppte, gick uret en sekund framåt. Nu visste urmakaren, att hans kärrhjul var 3 meter i omkrets, och han visste, att där gå 10,000 meter på en svensk nymil. När han kom fram dit han skulle, fann han, att visaren på

uret gått en timme och 40 minuter framåt. Huru många gånger hade då hjulet vändt sig omkring? Och huru lång väg hade urmakaren rest?

Af allting kan man lära sig något. Till och med af en trissa.

Walter hade en trissa af björkrot eller masur, som är hård och tung, och bättre virke kan man ej få till trissor. Jonas hade skurit henne efter cirkelmått, alldeles rund och slät, så att hon blänkte. Det var en bra trissa, det sjöng om henne, när Walter kastade. Huj, sade trissan, och så flög hon af längs vägen, så att man knappast såg henne! Efteråt roade sig Walter att mäta, huru långt hon for i ett enda tag, och han fann, att hon gick 90 meter, innan hon stannade. Nu visste han, att trissan var 30 centimeter i omkrets. Huru många gånger hade trissan då vändt sig omkring?

En så god trissa fanns ej i hela byn. Walter gaf henne ett namn och kallade henne Kurre. En gång drömde Walter, att han kastade Kurre med en förskräcklig fart, och Kurre trillade rundt omkring jorden till hans fötter tillbaka. Jag vill se, hvem som gör efter ett sådant konststycke.

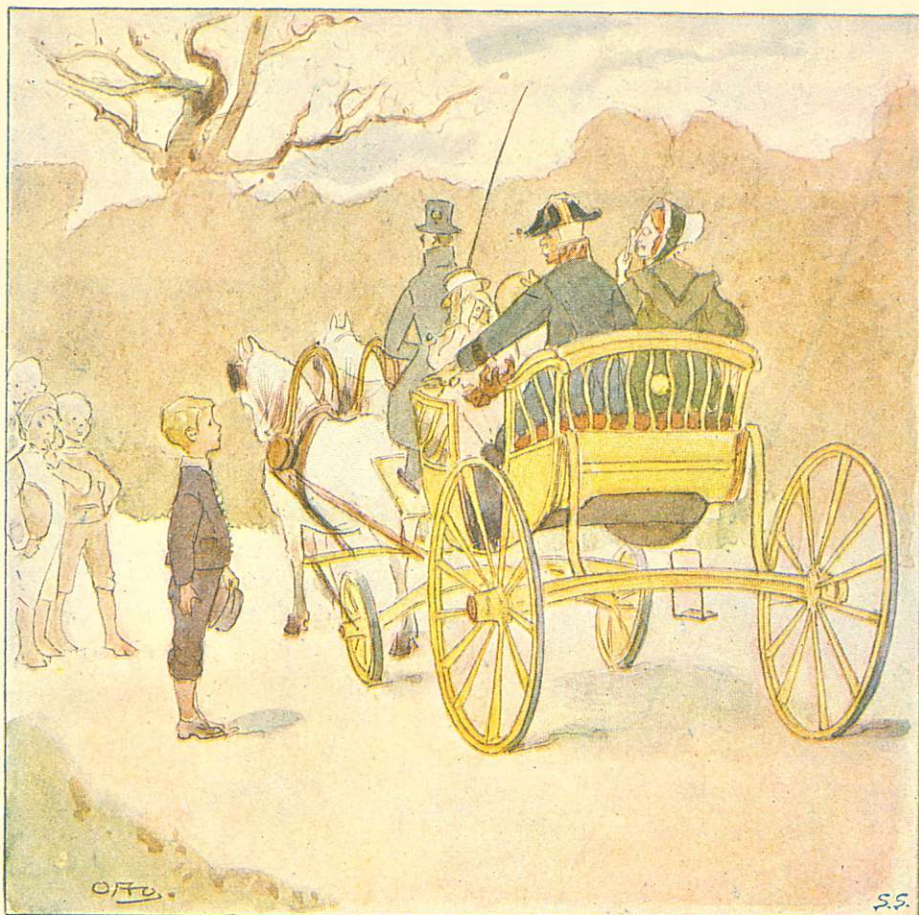
En gång drömde Walter, att han kastade sin trissa högt upp i luften, ja, så högt, att hon ej mera drogs af tyngdlagarna till jorden, utan begynte surra i cirkel omkring vår planet, liksom månen gör, och så kikade människorna på henne ifrån jorden och undrade, hvad Kurre månde vara för en besynnerlig himlakropp.

Men nu var ej tid att drömma, ty alla gossarna voro redan med sina trissor på vägen, och Walter hade blifvit efter, för att skomakaren tog mått af honom till nya stöflar. När detta var gjordt, tog Walter till fötter. Det var så vackert där borta i skogsbrynet, där vägen krökte sig bakom grinden. Granarna stodo där med sina mörka, lummiga grenar och sågo på barnens lekar och myggornas dans i aftonsolen. Björkarna stodo där i sin späda, vårliga barndom, när deras löf ej voro mycket större än mössöron och deras fina grenar

sviktade för hvar gång bofinken eller rödstjärten kvittrande satte sig på dem. Ej långt ifrån vägen var en myrstack i skogsbrynet, och de små bruna myrorna släpade nytt virke till sina kamrar och salar, beto i hvar sitt barrstrå och drogo af alla krafter sitt lass baklänges, till dess att kamraterna kommo att hjälpa dem. Skogvaktarens stuga stod också nära intill, och hans två små flickor, som brukade öppna grinden åt resande, hade nu satt sig på en sten för att se på gossarna, och den större af flickorna hade hittat en hel skäppa med tranbär i skogen och ville gärna sälja dem, men satt och gömde dem under förklädet, för att ej de snåla gossarna skulle få se dem och äta upp alla bären.

När Walter kom, hade hans parti redan blifvit tillbakadrifvet nästan ända till grinden, som var det sista målet ditåt, och det ansågs för en stor skam. Ty när man slår trissa, dela sig gossarna i två partier, som försöka att drifva hvarandra tillbaka och själfva gå framåt. Merendels går det så till, att när ena partiet kastar trissan, motar andra partiet henne med sina slängträn eller käppar och försöker att slå henne tillbaka så långt som möjligt. Allt efter som trissan då drifves fram eller tillbaka, följer det partiet, som slår henne, med och vinner lika lång väg som hon. Men när trissan blir liggande på sidan, ropas det: — Trissan är död! — och då får ingen mera slå henne, innan hon kastas å nyo.

Nu voro gossarna som vanligt delade i kristna och hedningar, och Walter hörde, skam att säga, till hedningarna. Men dessa voro nu nära att lida ett stort nederlag. När Walter kom, blef det strax ett rop, att nu dugde ingen annan trissa än Kurre. — Vänta! — ropade Walter, makade trissan jämnt mellan högra tummen, pek-fingret och långfingret, höjde armen och kastade med hela sin styrka. Som en pil surrade Kurre långs vägen; de kristna försökte att slå emot, men Kurre hoppade öfver deras käppar, långt, långt framåt, och det var omöjligt att hejda henne. De kristna blefvo nu i sin

Jaså, var det du, din
klippare? - sade landshöfdin-
gen - Stig då upp i vagnen, så
skall du få göra Kurre sällskap!

NÄR WALTER SLOG TRISSA.

tur tillbakadrifna, hedningarna upphöjde segerrop, och Walter såg sig omkring som Cæsar i slaget vid Farsalos. Han var icke litet stolt öfver sin Kurre.

De kristna försökte nu att kasta sin trissa och taga sina förlorade länder igen. Men det lyckades illa; deras trissa slogs tillbaka, de drefvos än längre bort, nära en fjärdedels mil, och voro ej mera långt från den andra grinden. Hade hedningarna drifvit dem dit, så hade det varit slut med de kristna.

— Akta, där kommer en vagn! — skrek en af hedningarna. Men Walter hörde ingenting, såg ingenting och tänkte ingenting annat, än huru han skulle drifva de kristna till grinden. Då slungade han trissan med en förskräcklig fart, hon stötte mot en sten, hoppade högt upp, föll rakt in i vagnen mellan landshöfdingen och hans fru, som åkte däruti; och mellan dem satt en liten flicka vid namn Adèle och en liten knähund vid namn Moppe, och Kurre slog Moppe i hufvudet, så att Moppe gäspade litet, sträckte ut benen och var död på fläcken.

Nu höll vagnen stilla, landshöfdingen tittade ut med bister uppsyn och ropade: — Hvad är det för en lymmel, som kastar sin trissa in i min vagn?

För att säga rena sanningen blef Walter i första rippet så häpen, att han sprang till skogs. Men när han hörde landshöfdingen träta på hans kamrater och hota dem med risbastu och arrest, grep honom samvetet, och han kröp fram igen, gick till vagnen och sade: — Nog var det jag, som kastade trissan. Var så god och gif Kurre tillbaka!

— Jaså, var det du, din klippare? — sade landshöfdingen. — Stig då upp i vagnen, så skall du få göra Kurre sällskap!

Där hjälpte intet prut, Walter måste upp i vagnen, och den lilla flickan grät öfver Moppe, och Walter grät öfver Kurre, och

och skogvaktarens barn
nego förgäfves med sina
tranbär vid grinden.

skogvaktarens barn nego förgäfves med sina tranbär vid grinden, och kristna och hedningar stodo rådvilla, och kusken smällde på hästarna, och så bar det af till staden. När de kommo till staden, sade landshöfdingen: — För pojken och hans Kurre i kurran!

— Söta herr landshöfding, — bad Walter, — för mig icke till kurran! Där sitter en tjuf med järnbojor på armarna; jag är rädd, att han stjal min Kurre.

— Nej, för honom icke till kurran, — bad den lilla Adèle. — Jag förlåter honom allt; han har ej menat så illa.

— Nå, efter du ber för honom, — sade landshöfdingen, — och efter han själf har bekänt sitt fel, vill jag förlåta honom. Men sin trissa får han ej mera tillbaka, hon skall begravas bredvid Moppe i vår trädgård, och då blir det trissan, som dömes till döden, efter det är hon, som slagit ihjäl Moppe.

Sagdt och gjordt. Walter slapp lös och grät bitterligen öfver sin trissa, till dess att Jonas lofvade göra honom en ny. Detta var likväl bättre än att sitta med tjufven i kurran. Och lilla Adèle lät gräfva en graf åt Moppe i trädgården, och där begrofs äfven Kurre. Och Walter och landshöfdingens Adèle blefvo så goda vänner, att de tillsammans gjorde följande grafskrift, som höggs in i en sten öfver grafven i trädgården:

HÄR. HVILA. MOPPE. OCH. KURRE.
EN. SÅ. SNÄLL. HUND. OCH. EN. SÅ. PRÄKTIG.
TRISSA. FINNAS. EI. MERA. I. VÄRLDEN.

Och så planterade Walter och Adèle blommor på grafven. Och myrorna från skogen kommo dit för att läsa inskriften, och myggorna dansade alla kvällar fandango*) öfver Moppes och Kurres graf i solskenet.

*) En spansk dans.

WALTERS FJÄRDE ÄFVENTYR.

När man är lat, får man akta sin lugg.

Nu var det tid för Walter att börja sin skola. Han var ju sex år gammal, han kunde segla i tråg, kasta trissa, slå ihjäl hundar, åka kälke och uträtta andra nyttiga saker. Dessutom kände han i sin bilderbok igen lejon och tigrar, elefanter och noshörningar, för att icke tala om hans nära vänskap med Karo,

Bravo, Putte och Kuckeliku. Men kom det an på att läsa i en ordentlig bok, riktigt tryckt, med titelblad, pärmar och små och stora bokstäfver, ja, då såg ej Walter i boken något annat än underliga streck, det ena krokigt, det andra rakt och allesammans svarta som flugor. Walter ansåg det för den onödige sak här i världen att lära sig läsa. Han hade hört, att rövvaranförare och andra tappra män i forna tider ej kunnat hvarken läsa eller skriva. — När jag blir stor, — sade han, — tar jag min långa värja och ritlar mitt bomärke, där mitt namn skall stå; och när jag behöfver läsa, skickar jag efter någon munk, som läser för mig; så bruka andra rövvaranförare.

— Kära Walter, — sade hans mor, — icke vill du bli rövfare och slå ihjäl

människor eller plundra andras egendom. Detta är fult, min gosse. Och dessutom finnas inga munkar här i landet.

— Finnas inga munkar, så finnas väl skolgossar, — svarade Walter. — Dem befaller jag att läsa för mig.

— Men om du ej kan läsa, blir du narrad upp i ett träd, — sade fadern. — Du blir så dum som en spån, och alla klokare gossar skratta åt dig. Allt det goda och nyttiga, som står i böcker, får du ej veta, och Guds ord får du ej lära, och alla vackra sagor får du ej läsa. Oxen, som går på ängen, bölar åt dig: 'Jag är bättre än du'; Karo, som morrar vid trappan, skäller åt dig: 'Jag är klokare än du'. När du går i skogen, ropa träden åt hvarandra: 'Där går den dumma Walter, som ej kan läsa!' Minsta fjäril, som fladdrar kring blommorna, säger till dig: 'Jag kan allt hvad jag bör kunna, men Walter kan ej, hvad han bör kunna och hvad han snart skulle lära sig, om han ej vore lat'. Då går du som en onyttig varelse genom världen, och alla ting i naturen och alla fattiga barn ropa till dig: 'Ack, om vi bara fått lära oss läsa, vi skulle visst ej ha varit så dumma som Walter var!'

— Men jag vill icke läsa, jag vill springa och leka hela dagen! — ropade Walter.

— Din vilja! — svarade fadern. — Vet du, hvar din vilja är? Jo, i mammas kjortelsäck. I morgon skall du börja läsa för mor Susanna och därmed punkt.

Om kvällen när Walter lade sig, tänkte han: — I natt skall jag ej sofva, och när allt är tyst, rymmer jag bort till skogen, där träffar jag helt visst någon röfvare, och så ber jag honom lära mig att bli rövvaranförare, när jag blir stor. Det är mycket roligare än att läsa.

Just som han tänkte därpå, fick han sand i ögonen, och Nukku Matti*) kom, och Walter sof som en gris ända till morgonen.

*) Finska namnet på Jon Blund.

När klockan blef sju på morgonen, kom hans mamma till sängen. — Stig upp och kläd på dig, så följas vi åt till skolan, — sade hon. Walter begynte gråta.

— Icke är det värddt att gråta, — tröstade modern. — Nog går det för dig som för alla andra. Låt oss bara försöka, så får du se.

Hvad var att göra? Walter måste till skolan och följde med tunga steg till den fruktade mor Susanna. Hon var en amper gumma, sådan som skolmästarinnor stundom blifva, när de länge käxa med lata gossar. Mössa hade hon och brun kofta och ett par gröna glasögon med mässingsbågar, som knepo henne om näsan. Hon satt i en hög skinnstol vid bordet, och där hade hon bredvid sig en stickstrumpa och ett ullgarnsnystan och ett ris. Vid bordet sutto fyra andra barn, två gossar och två flickor. Där stod ett stort skåp i rummet, på väggen hängde två taflor ur bibliska historien, den ena om Absalon, som fastnade med sitt långa hår i en ek, den andra om Haman, som blef hängd i en galge. Dessutom hängde där taflor med bokstäfver och siffror och minst fyra märkdukar, som skolflickorna sytt. På en stol bredvid skåpet satt en mops, som var något argstint och morrade åt Walter sin välkomsthälsning.

— Kära mor Susanna, — sade Walters mamma, — var så god och lär min gosse läsa! Är han lat, så spara ej riset; han skall tacka er därför, när han en gång blir stor.

— Nå nå, — sade mor Susanna, — kanske riset ej behöfves. Jag ser, att gossen har tillräckligt lång lugg.

Det gick en kall rysning igenom Walter, när han hörde talas om sin långa lugg, som han aldrig velat låta klippa förut. Och när han då såg på mor Susannas långa, magra fingrar, önskade han af hjärtat, att hans hufvud vore stubbadt så kort som en rysk soldats. Nu gick också hans mamma bort, och så begyntes på fläcken med läsningen. Det var allt litet svårt i början, men det gick likväl, ty

Walter kunde ej glömma den långa luggen och de ännu längre fingrarna, som hotade att gripa i den.

En stund gick det således bra nog. Då fick Walter kurage och tänkte: — Jag är en karl, och mor Susanna är bara en gumma. Icke törs hon röra min långa lugg; hon är bestämdt rädd för mig.

Nu körde en kärra förbi, så att det skramlade i fönsterrutorna. Strax kastade Walter boken ifrån sig och sprang till fönstret för att se. — Hvad gör du, pojke! — ropade mor Susanna. Men Walter låtsade ej höra. Han såg och såg, så att näsan blef platt emot fönsterrutan.

— Jaså, är du af den sorten! — sade mor Susanna. Och utan minsta krus steg hon upp, bara två steg; därpå sträcktes de långa, magra fingrarna i den långa, präktiga luggen och foro omkring med så van hand, att ingen kunde göra det skickligare. Och så blef Walter ledd i luggen tillbaka till bordet. Där var ingen pardon.

Walter grinade förskräckligt illa och fann sig högeligen förnärad. — Jag vill gå hem till mamma och pappa! — skrek han. — Jag är här på försök!

— Nå, det är bra, att du fått försöka, — sade mor Susanna. — Var nu en annan gång uppmärksam och lydig, så slipper du lugg, min gosse!

Walter betänkte sig. — Låter jag klippa min lugg, — menade han, — så kan det hända, att jag får smaka det elaka riset. Men om jag nu skulle läsa ordentligt? . . . Icke för riset! Liksom jag vore rädd för riset! Jag är icke alls rädd för riset! Men det vore dumt att bli dum. Och att oxen skulle tycka sig vara bättre än jag! Och att Karo skulle skälla på mig! Och att de andra gossarna skulle skratta åt mig och säga: 'Se där går den dumma Walter, som ingenting kan!' Jag skall visa dem, att jag kan. I morgon skall jag läsa ordentligt.

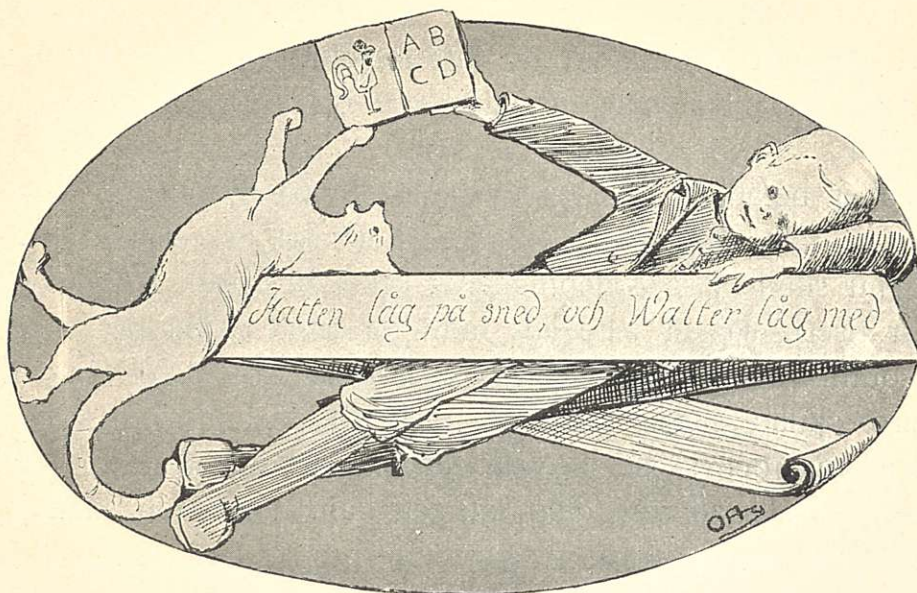

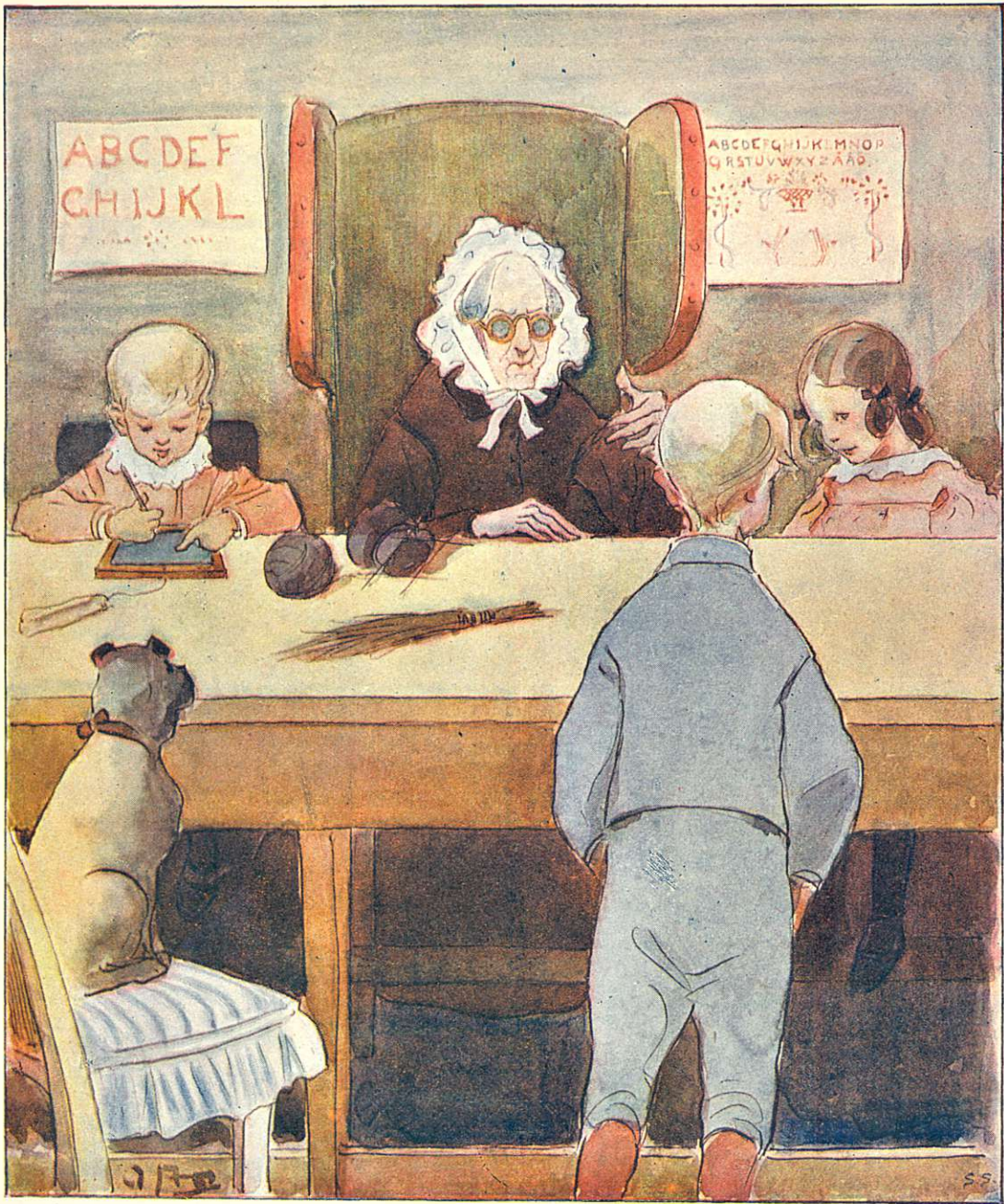
WALTERS FEMTE ÄFVENTYR.

Huru Walter vill göra som Robinson.

För Susanna var en präktig gumba. Hon hade ett förunderligt lyckligt sätt att lära lata gossar läsa. Hvar gång hon sträckte ut sina långa, magra fingrar efter Walters lugg, blef han i hast märkvärdigt flitig. Småningom begynte också tuppen värpa i abc-boken. Walter begynte tycka, att en karamell smakade bättre än en lugg. Först lärde han sig:

A B C D,
katten låg på sned,
och Walter låg med.

HOS MOR SUSANNA.

Sedan lärde han de öfriga bokstäfverna. Stafningen kostade grin, men när han fick en grant skuren peksticka, begynte innanläsningen gå som en dans. Den dagen, då Walter kunde läsa riktigt i bok, slog mor Susanna sig lös och gaf barnen en sirapssmörgås. Aldrig förr hade Walter med sådant välbehag betraktat hennes långa fingrar.

Nu gick det fort nog med abc-boken och lilla katekesen. Ja, det hände, att Walter hemma hos föräldrarna fick läsa vackra sagor på fridagarna. Walter begynte förstå, att mor Susanna icke luggat honom för ro skull.

En dag hittade han på vinden en gammal bok utan pärmar. Där stod att läsa om Robinson Crusoe, som rymde från sina föräldrar och kom till en obebodd ö, där han fick hjälpa sig helt allena i många år. Det var något märkvärdigt. Walter hade så gärna velat vara i Robinsons ställe. Han tänkte ej alls på, huru bittert Robinson ångrade att ha rymt bort från sitt goda hem.

Walter läste och läste. Ju mera han läste, desto roligare tyckte han det vara att göra som Robinson. I boken stod bland annat, att Robinson var klädd i skinn från hufvud till fot. Till all lycka låg där på vinden en gammal fårskinnspäls. Walter vände pälsen med ullen utåt och drog den på sig. Då skall man tro, att han såg präktig ut! Och borta i vrån lågo blå strutar af sockertoppspapper samt i en korg fjädrar efter plockade fåglar. Walter försökte en strut, prydde struten med granna orrfjädrar och fann, att den passade förträffligt till hjälm. Därpå tog han en blåtott och gjorde däraf ett väldigt skägg, som bands med segelgarn omkring öronen. Nu rätade han på sig och såg riktigt vild ut.

Det var just en afton i början af sommaren. Syster Lotta ropade i trappan, att kvällsvarden var färdig, och Walter måste gå ned. Flux — pälsen i vrån, struten bredvid. Men Walter var den kvällen mycket fundersam. Om natten kom ingen blund i hans ögon. — Ack, du lycklige Robinson! — tänkte han vid sig själf. — En

sådan karl vill jag också vara: bo i skogen, själf bygga mitt hus, själf koka min mat och skjuta alla skogens djur med min tappra sprättbåge. Ack, du lycklige Robinson! Du raske, du tappre Robinson, aldrig får jag så roligt som du!

— Men om jag nu skulle rymma? — sade Walter strax därpå till sig själf. Vid den tanken började hans hjärta att klappa hårdare. Han satte sig upp i sängen. Alla sofvo. Fredrik hade lagt sitt runda, hvita ben öfver vaggkanten, och Karo snarkade, så det hördes på gården. Där ute sken den ljusa natten in genom fönstren. Man kunde tydligen se rönnens hvita blommor i trädgården, och borta i skogen hörde man taltrasten sjunga.

Allt fortare klappade Walters hjärta. Slutligen klef han helt tyst ur sängen och klädde sig. Ingen vaknade. Han gick genom rummen. När han gick förbi skåpet, tog han sakta ett stycke knäckebröd och en bit ost. Därefter smög han lika tyst uppför vindstrapporna. Snart hade han funnit pälsen och sockertoppsstruten. Boken om Robinson tog han med för att lära sig, huru han borde göra, och så bar det af i strumpfötterna utför trappan och ut genom förstudörren.

Så härlig och frisk var natten med sin ljusa himmel och sin dagg i det gröna gräset. Walter gick ej mera, han sprang, likasom hade han haft ett ondt samvete. Om en stund kom han till skogen; och just i detsamma gick solen upp så röd om kinderna, som hade hon nyss fått en lugg utaf mor Susanna. Walter satte sig ned och började äta ost och bröd. Han var ej alls sömnig. Han hörde fåglarna sjunga och tyckte, att häggarna aldrig doftat så ljufligt förr.

Därpå begynte han bygga åt sig en stuga. Han tog sin fällknif ur fickan och skar långa kvistar ur de lummiga granarna. De stadigaste kvistarna reste han upp till stöd, och med de mindre täckte han väggar och tak. Om en stund var hans granrisoja i ordning. Där var en gammal stubbe till bänk och en sten till bord. Sängen ville Walter bädda af björklöf och björnmossa. Det var obeskrifligt roligt.

Walter brydde sig icke det minsta om, att han var kådig om fingrarna.

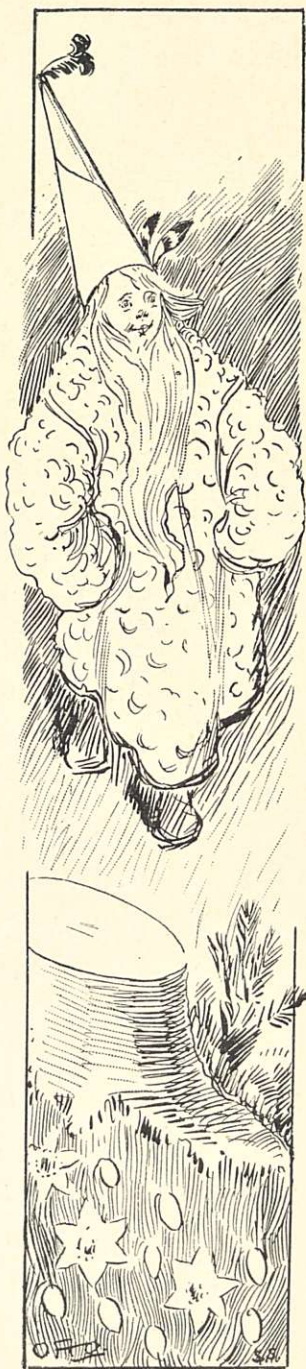
Jag vill säga er, hvarför Walter hade så roligt. Det är en härlig sak här i världen, när man kan hjälpa sig själf. Däraf blir man frisk och hurtig till mods, och ju större hinder man öfvervunnit, desto gladare är man sedan. Därtill fordras ännu, att man tänker litet längre, än näsan är lång. Men så långt tänkte ej Walter, stackare.

När kojan var färdig, drog Walter pälsen på sig, tog struten på hufvudet och satte sig på stubben, som var hans bänk, med armbågarna mot stenen, som var hans bord. Han var så till mods, som hade han blifvit krönt till kung öfver hela skogen. Skada, att han ej hade någon spegel. Han såg rätt grobiansk ut, där han satt och efter-sinnade, huru han skulle regera sitt nya konungarike.

Han hade arbetat hurtigt, och lilla magen begynte att blifva hungrig. Osten och brödet skulle nu ha smakat som pannkaka, men de voro med hälsan förtärda. Walter beslöt då att göra som Robinson. Han gick ut i skogen för att söka sig kokosnötter.

Besynnerligt nog växte inga sådana nötter i hela skogen. Walter tittade med förundran uppåt träden, men de hade intet annat att bjuda på än färska grankottar. I brist på bättre, smakade han på en, men den kändes så kådig och stygg, att han spottade ut den.

— Nå, — tänkte Walter, — det gör ingenting, jag fångar i stället ett lamadjur, det skall

smaka mig godt till frukost. — Alltså tog han sin sprättbåge och gick ut på jakt. Något lamadjur såg han väl ej, men där skuttade kvickt en hare i småskogen, och den lilla, behändiga ekorren hoppade lustigt på granarnas grenar. Walter siktade på haren, Walter siktade på ekorren, men det var fatalt, han träffade icke. Förargad kastade han bågen ifrån sig. I detsamma kom en liten flicka, som gick med korna i vall. — Kära du, gif mig litet mjölk, — sade Walter, ty nu begynte han blifva hungrig på fullt allvar.

När flickan såg den lurfviga gestalten i den afviga pälsen med sockertoppsstruten på hufvudet, de svajande fjädrarna och det långa skägget, begynte hon skrika och sprang sin väg. Hvad kunde hon annat tro, än att Walter var det fula skogsrået i egen person? Walter sprang efter henne, och den stackars flickan hade så när af förskräckelse dignat till jorden, om icke Walter i detsamma snafvat i sin långa päls och skubbat sin näsa mot en kullfallen björk.

Ja, hvad hjälpte det nu Walter att vara kung öfver hela skogen, när hans majestät ej hade någonting att äta? Det var så tidigt på sommaren, att icke ens blåbären ännu voro mogna. Walter var glad att till slut hitta några fattiga tranbär, och det var allt, hvad Robinson hade att spisa den dagen. — Bättre lycka en annan gång, — tänkte Walter; — jag skall söka åt mig en Fredag, så bli vi två

och kunna försvara oss emot vildarna. — Och så bäddade han sin säng af björnmossa och lade sig hungrig att sofva med fårskinns-pälsen öfver öronen.

Emellertid hade Walters föräldrar sökt honom öfverallt och kunde ej begripa, hvart pojken tagit vägen. De började redan tro, att han fallit i sjön eller råkat ut för vargarna. Då kom den lilla vallflickan till byn och berättade skrikande, hur där grasserade i skogen en förskräcklig buse med lurfvigt skinn och ett aflångt hufvud, precis som en sockertopp. Och emedan där i byn funnos många vidskepliga människor, som trodde på gastar i skogen, blefvo gummor och gubbar nästan lika förskräckta som vallflickan själf. Flera ibland dem tordes ej alls gå ut den dagen och tittade rädsla bakom sig, hvar gång blåsten susade i de höga granarna. Men några, som voro tapprare, föllo på den tanken, att en rymmare gömt sig i skogen, och beslöto gå ut om natten för att anställa ett skall och fånga rymmaren.

Walter visste af ingenting och sof i god ro bort alla sin mages bekymmer, när byfolket upptäckte hans koja och omringade henne. De närmade sig dit med mycken försiktighet, beväpnade med stänger och spadar, och tittade in. — Ja, där ligger rymmaren och sofver, — sade karlarna sig emellan.

— Vänta litet! — sade en ibland dem. — Där är något ludet i vrån; tänk, om det vore en björn!

— Låt oss klubba honom, medan han sofver, — sade en annan af byfolket; — annars biter han oss.

Just i detsamma drömde Walter om människoätarna, som kommo till Robinsons ö och så när hade stekt honom där till aftonvard. Drömmen var så liflig, att Walter med förskräckelse satte sig upp, och i detsamma hörde han karlarna säga: — Låt oss klubba honom! — Hvad kunde Walter annat tro, än att det var Robinsons vildar, som ville göra en god stek af honom? Så tapper han var, så svek honom nu kuraget. Han tänkte vid sig själf, huru rysligt det vore att blifva

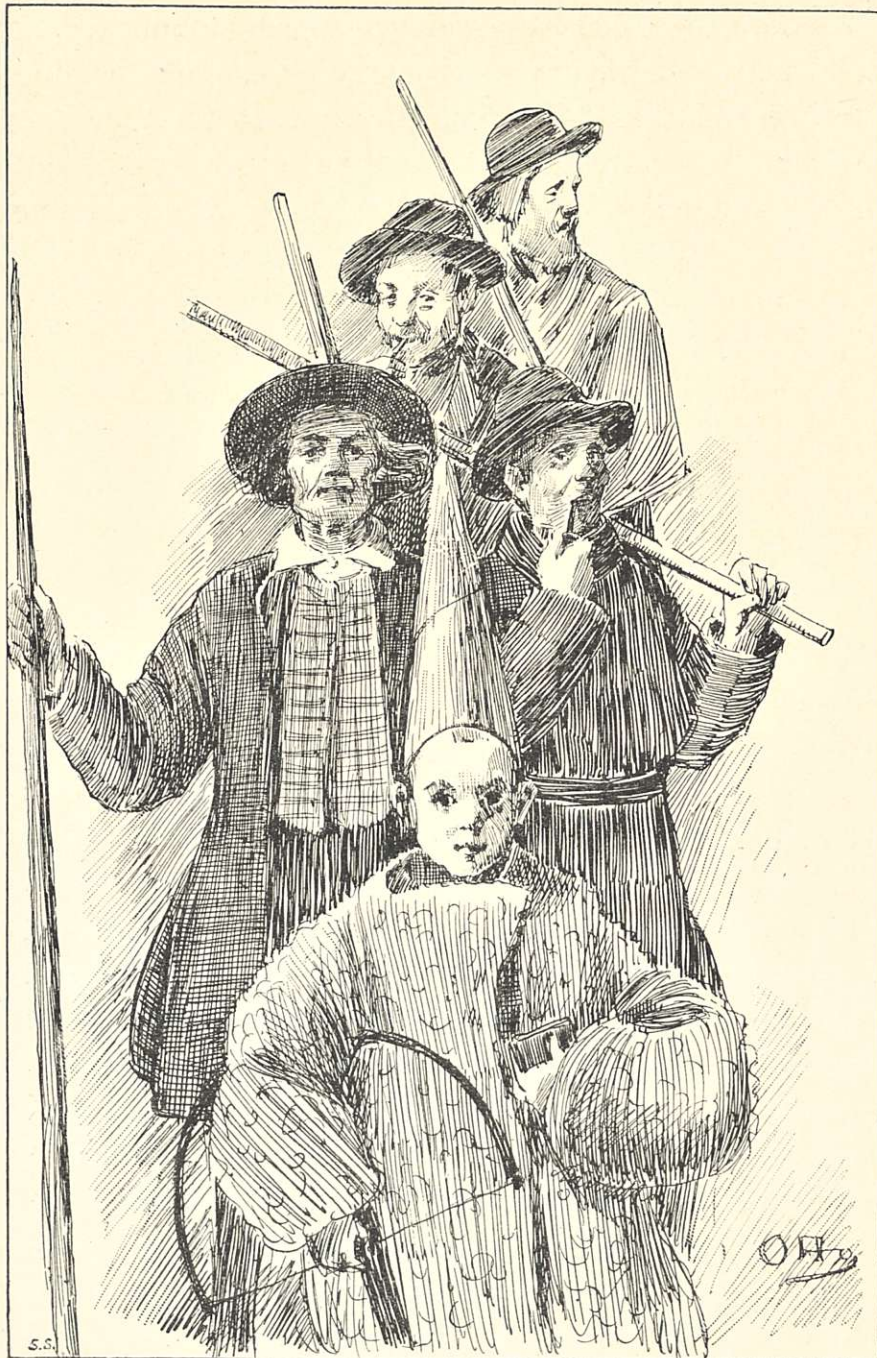
uppäten af andra, just när han själf var så genomhungrig; och hvad skulle hans pappa och mamma och syskon säga, när de fingo höra, huru grufligt det gått med honom, stackars gosse? Vid denna tanke begynte Walter bitterligen gråta och kunde ej säga mer än: — Goda herrar människoätare, skona mitt lif, jag är så mager att steka; jag har ingenting ätit på länge annat än tranbär!

— Hvad nu? — sade en af karlarna. — Se på raggen, tror jag icke det är Walter, som vi sökt hela dagen! Upp med dig, pojke, och hem till föräldrarna! Annars kom i håg, att hela skogen växer full af präktiga ris!

Walter stod upp, mycket flat, och flata voro också de, som tagit honom för en björn. De förde honom hem i procession, och för att det skulle gå rätt högtidligt till, klädde de på honom fårskinnspälsen och sockertoppsstruten. Men föräldrarna blefvo så glada, att de ej en gång hade tid att bli ledsna. — Stygga gosse, — sade de, — du har gjort oss mycket bekymmer, men det må vara ditt straff, att du en hel dag fått lefva af tranbär.

Walter kysste sin fars och sin mors händer. Han skulle gärna ha bedt dem om förlåtelse, men han kunde det ej, han hade munnen full med färsk limpa. Han tänkte vid sig själf, att kokosnötter och lamadjur kunna vara rätt bra, men för närvarande ville han sälja hela Robinsons ö för en smörgås.

Inom sig var han något snopen, i synnerhet när han ätit sig mätt. Jag vet ej, om det är rätt att tala om, hvad han gjorde natten därpå. Han smög sig ännu en gång ut, barfota och tyst, och så bar det af med en fart till skogen. Där hade han tändstickor med sig och tände eld på sin granriskoja, som han byggde natten förut. Och så stod han fundersam och såg, huru lågorna slogo högt upp emot natt-himmeln, så att de små fåglarna i träden förskräckta flydde undan för röken och morgonsolen af häpnad gömde sitt vackra ansikte i ett moln. — Där brinner mitt konungarike! — tänkte Walter vid sig själf.

De förde Walter hem i procession.

Ja ja. Det var icke det första rike, som gått i rök, och blir ej heller det sista. Men Walter smög sig varligt tillbaka till sin säng i den varma kammaren, och oaktadt allt hvad han slitit ondt på sin obebodda ö, undföll honom ännu, när han drog täcket öfver öronen, en liten hemlig suck:

»Lycklige Robinson!»

WALTERS SJETTE ÄFVENTYR.

Huru Walter gick på jakt och sköt förunderligt miste.

Nu var det vinter och litet mot våren, så att skaren bar på morgonkvistarna. Walter hade fått ett par skidor från Uleåborg, och det var alldeles märkvärdigt roligt att åka på skidor på skaren. Än bar det af öfver ängen och än på sjön; än till skogen och än till byn. Nedför backarna bar det af med en gruflig fart. Där kunde Walter stå på skidorna, och det kunde ej alla göra. I början, när han lärde sig, bar det omkull — plums med näsan i snön och benen i vädret! Sedan gick det bättre, och slutligen kunde Walter stå på skidorna nedför Himmelsbacken, som ju var så hög, att kyrktornet ej var mycket högre. Då var Walter stor på sig. — Gör efter det där! — sade han. — Nej, jag tackar, — sade de andra gossarna. Och så åkte de hellre på kälkarna utför den branta backen.

Nu var det just före påsken, och gossarna skulle få påsklof; men en dag skulle de läsa ännu. Olyckligtvis var det mycket vackert väder den dagen; solen sken grann på snön, och träden voro alldeles hvita af rimfrost. Walter råkade i en frestelse, som han ej kunde emotstå.

Tidigt på morgonen begaf han sig ut med en smörgås i fickan och sprättbågen i handen för att åka på skidor till skogen. — Jag går ut på jakt, — tänkte han. — Kanske möter jag en varg, och honom skjuter jag strax. Jag har ju en knappnål i pilen. Bara en liten stund skall jag vara borta. Nog hinner jag sedan läsa min läxa.

Nå ja, den gången mötte ej Walter någon varg, fastän så hände en annan gång, som du skall få höra i nästa berättelse. Nu såg han snöripornas fjät i snön mellan björkarna, och längre fram såg han harfjät. — Det kan vara likaså godt, att jag skjuter en hare, — tänkte Walter. — Den duger åtminstone att äta, och mamma skall blifva något förundrad, när jag kommer hem med harstek till mid-dagen.

Hvar nu hararna höllo hus, det kan ingen så noga säga, men Walter följde fjäten, och ingen jösse ville titta fram mellan buskarna. — Jag får vara nöjd med en snöripa, — tänkte Walter. — Den skall smaka rätt bra med sås, gurkor och lingonsylt.

Märkvärdigt nog såg Walter ej heller någon snöripa, bara fjäten. — Jag tror jag skjuter en ekorre, — sade han. — Men jag skall skjuta honom helt litet i nosen, så att han faller ned, och sedan stänger jag in honom i buren och låter honom springa på rullen. Jag tycker hvad Lotta skall skratta åt honom.

Ganska riktigt, där hoppade just en ekorre i den höga granen. Walter ställde sig under granen och spände bågen. Men ekorren hoppade från gren till gren och gömde sig långa stunder emellanåt. Walter gick omkring trädet, än hitåt, än ditåt, men det ville aldrig passa att få ett godt sikte. Med ens tog ekorren ett långt skutt; vips var han borta i ett annat träd och försvann.

— Nej, nu är det bäst, att jag åker hem igen, — tänkte Walter, ty smörgåsen var nu slut. — På vägen kan jag träffa en skata; henne skjuter jag. Men skall jag ge henne åt katten eller skall jag spika upp henne ofvanför stalldörren? Jag tror jag spikar upp henne. Det

ser präktigt ut. Då säger Jonas, hvar gång han går i stallet: 'Se där är skatan, som Walter har skjutit!'

Nå ja, det hade väl kunnat gå för sig, om Walter träffat på någon skata. Men han råkade ej träffa någon, och detta förtretade honom. När han kom hem, tänkte han: — Jag skall skjuta till måls på hönshusfönstret, så får jag se, huru långt pilen går.

Strax spände han bågen, och paff! — där flög pilen. Men han slog emot väggen och föll ned igen. — Det vore märkvärdigt, om jag ej skulle träffa fönstret, — tänkte Walter och sköt ännu en gång och ännu en gång till. Slutligen träffade han. Pang! — Rutan gick sönder, pilen for in genom fönstret och träffade Kuckeliku, som satt där i sin oskuld och masade sig i solskenet. — Kuckeliku! — skrek tuppen. Då blef Walter förskräckt och paltade af mycket tyst till sin kammare, utan varg, utan hare, utan snöripa, utan ekorre, utan skata, med fönsterrutans klingande i öronen och den olycklige Kuckelikus mord på sitt samvete.

Det dröjde ej heller länge, innan där blef ransakning och dom. Läxan — ja, hon var glömd och gick rakt åt skogen. Lena kom in och beskärmade sig, att tuppen låg i själatåget. Walter kunde ej neka; han brukade dessutom aldrig ljuga. Nå, hur tror du det gick? — Att börja med fick Walter smaka pappas goda rotting — det brukades så, den tiden — och det hade han för Kuckeliku. Men för läxan fick han den dom att sitta inne och läsa sina läxor hela andra dagen, när gossarna fingo påsklof och roade sig af alla krafter det bästa de kunde.

Jag tycker mig ännu se honom, där han sitter så sorglig till mods med handen under kindbenet och ser genom rutan, huru de andra gossarna åka kälke där ute i Himmelsbacken. Somliga ha sopat snön ifrån isen och åka skridsko. Nog ligger boken uppslagen, och nog ligga där andra böcker bredvid, men det smakar ej unge herrn att läsa, när tankarna kullra om med kamraterna i drifvan.

Stackars Walter! Hvarför skulle det just i går vara så vackert väder, och hvarför skulle just Kuckeliku råka sitta i hönshusfönstret? Ingen kan så noga säga, hvart en gosse springer och hvart en pil flyger. Bäst är att ej låta narra sig, så länge läxan är oläst. Annars kan det väl hända hvem som helst, att han springer till skogs och skjuter ihjäl en tupp och får sitta i fönstret och se på, när alla kamraterna ha roligt i drifvorna.

WALTERS SJUNDE ÄFVENTYR.

Huru den tappre Walter jagade vargar.

Det var en gång om våren litet före midsommar. Walter hade hört, att i skogen var godt om vargar, och det tyckte Walter om. Han var märkvärdigt tapper. När han satt i skolan midt ibland kamraterna, eller när han satt hemma midt ibland syskonen, brukade han ofta säga: — *En varg är ingenting; nog få de komma minst fyra!* — När Walter brottades med Klas Bogenström eller Fritjof Wäderfält och slog dem i backen, brukade han åter säga: — *Så här skulle jag göra med vargen!* — Och när han sköt pilen i ryggen på Jonas, så att det smattrade i fårskinnspåsen, sade han åter igen: — *Så där skulle jag skjuta dig, om du vore en varg!*

Visst tyckte somliga, att han skröt en smula, den beskedlige gossen. Men man måste väl tro honom, efter han själf sade det. Därför brukade Jonas och Lena säga om honom: — *Se där går Walter, som skjuter vargar!* — Och andra gossar och flickor brukade säga: — *Se där går den tappre Walter, som ensam har kurage att slåss emot fyra!*

Ingen var så fullt öfvertygad därom som Walter själf. En dag gjorde han sig i ordning att blifva en riktig buse för vargarna. Han tog med sig sin trumma, som hade hål i ena skinnet, sedan han klef på henne för att räcka en klase rönnbär, och sin tennsabel, som var något sönderhackad, sedan han med otroligt kurage högg sig igenom en hel fientlig armé af stickelbärsbuskar. Han glömde ingalunda att beväpna sig ända till tänderna med sin rofbössa, sin sprättbåge och sin väderpistol. Han hade en bränd kork i byxfickan för

att sota mustascher åt sig och en röd tupp-fjäder för att sätta i mössan och se grym ut. Dessutom hade han i tröjfickan en fällknif med benskaft för att skära öronen af vargarna, sedan han slagit ihjäl dem, ty han tyckte det var synd att göra dem så illa, medan de ännu voro vid lif.

Det passade så bra, att Jonas for med spannmål till kvarnen, och Walter fick sitta på lasset, men Karo sprang småskällande bredvid. Genast när de kommo till skogen, såg Walter sig försiktigt omkring, om där kanhända satt någon varg i buskarna, och han underlät icke att fråga Jonas, om vargarna voro rädda för trumman. — Det förstås, — sade Jonas. Hvarpå Walter begynte trumma af alla krafter, så länge de foro igenom skogen.

När de nu kommo till kvarnen, frågade Walter strax, om där nyligen varit någon varg i grannskapet. — Ja, tyvärr, — sade mjölnaren; — sista natten ha vargarna rifvit ihjäl vår fetaste gumse ej långt härifrån, där borta vid rian. — Jaså, — sade Walter, — mån tro de äro många? — Det kan ingen så noga veta, — svarade mjölnaren.

— Det gör ingenting, — sade Walter; — jag frågar bara för att veta, om jag skall taga Jonas med mig. Nog rår jag ensam med *tre*, men äro de flera, så kan det hända, att jag ej hinner slå ihjäl dem alla, innan de springa sin väg.

— Jag skulle i Walters ställe hellre gå ensam; det är hederligare, — menade Jonas.

— Nej, det är ändå bäst, att du kommer med, — sade Walter. — Kanhända de äro många.

— Icke har jag nu tid, — sade Jonas, — och dessutom äro de säkert ej flera än tre; dem sköter nog Walter ensam.

— Ja, — sade Walter, — visst gör jag det; men ser du, Jonas, om de äro tre, så kan det hända, att en af dem biter mig i ryggen, och jag kunde då få mera besvär med att slå ihjäl dem. Om jag bara visste, att de ej äro flera än *två*, så skulle jag ej bry mig där-om, ty dem tar jag en i hvardera handen och luggar dem värre, än mor Susanna gjorde förr med mig själf.

— Jag tror helt säkert, att de ej äro flera än två, — sade Jonas. — De bruka mest vara två, när de rifva ihjäl barn och gumsar. Nog luggar Walter dem utan mig.

— Men ser du, Jonas, — sade Walter, — om de äro två, så kan det ändå hända, att den ena slipper undan och biter mig i benet, ty, ser du, jag är ej så stark i vänstra handen som i den högra. Nog kan du komma med och taga en duktig stake med dig, ifall de verkligen äro två. Se, är där bara *en*, så tar jag honom med båda händerna och kastar honom lefvande på ryggen, och så får han sparka bäst han vill, nog håller jag fast honom.

— När jag rätt tänker på saken, — menade Jonas, — så är jag nästan säker på, att det är bara en. Hvad skulle två göra med samma gumse? Icke räckte han till åt mer än en.

— Men om du ändå skulle komma med, Jonas? — sade Walter, å nyo. — Ser du, nog törs jag ihop med en, men jag är ej riktigt van ännu. Det kan kända, att han rifver hål på min nya tröja.

— Hör nu på, — sade Jonas, — jag börjar tro, att Walter ej är så tapper, som folket påstår. Först skulle Walter ensam slåss med fyra, sedan med tre, sedan med två, sedan med en; och nu

vill Walter ha hjälp mot den ena. Aldrig i världen går det för sig; hvad skall folket säga därom? Kanhända inbilla de sig, att Walter är en pultron.

— Det ljuga de, — sade Walter. — Icke är jag alls rädd, men det är roligare, när man är två. Jag vill bara ha någon, som ser på, huru jag klappar vargen, så att dammet ryker om pälsen på honom.

— Nå, då kan ju Walter ta mjölnarens lilla Fiken med sig. Hon får sitta på en sten och se på, — sade Jonas.

— Nej, hon blir bestämdt rädd, — sade Walter, — och huru skulle det passa sig för en flicka att gå på vargjakt? Kom du med, Jonas, så skall du få skinnet, och jag är nöjd med öronen och svansen.

— Nej, jag tackar, — sade Jonas; — Walter kan behålla skinnet själf. Nog ser jag nu, att Walter är rädd. Fy, skäm ut honom!

Detta gick Walters ambition för nära. — Jag skall visa, att jag ej är rädd, — sade han, och så tog han trumman, sabeln, tupp-fjädern, fällknifven, rofbössan och väderpistolen och gick helt ensam ut på vargjakt i skogen.

Det var en vacker aftonkvist, och fåglarna sjöngo på alla grenar. Walter gick mycket långsamt och försiktigt. Vid hvarje steg såg han sig omkring på alla sidor, om där händelsevis skulle sitta någon och lura bakom stenarna. Han tyckte alldeles, att något rörde sig där borta i diket. Kanhända var det en varg. Det är bäst, att jag trummar litet, innan jag går dit, tänkte Walter.

Brrrrr, så begynte han trumma. Då rörde sig åter något... Koax! Koax! och så flög en kråka upp ur diket. Strax fick Walter kurage. Det är bra, att jag har trumman med mig, tänkte han, och så gick han med modiga steg allt vidare framåt. Snart kom han allt närmare rian, där vargarna rifvit ihjäl gumsen. Men ju närmare han kom, desto hemskare tyckte han att rian såg ut. Den var så grå och gammal. Hvem vet huru många vargar där kunde gömma sig! Kanhända sutto de där ännu i en vrå, desamma som ätit upp

gumsen. Ja, här var alls ingen säkerhet. Ingen enda människa syntes i närheten. Det vore styggt att bli uppäten så här på ljusa dagen, tänkte Walter vid sig själf. Och ju mera han tänkte därpå, desto fulare och gråare blef den gamla rian, och desto styggare förekom det honom att blifva vargarnas mat.

— Skall jag vända om och säga, att jag slogs med en varg och att han slapp undan? — tänkte Walter. — Fy! — sade hans samvete. — Minns du icke, att ljuga är den allra största synd både för Gud och människor? Ljuger du i dag, att du slagit vargen, så äter han bestämdt upp dig i morgon.

— Nej, nog går jag till rian, — tänkte Walter, och så gick han. Men icke gick han alldeles nära. Han gick bara så, att han kunde se gumsens blod, som färgade gräset rödt, och några ulltappar, som vargarna rifvit utaf det stackars kräket. Det såg rätt otäckt ut. — Jag undrar hvad bässen tänkte, när de åto upp honom, — menade Walter för sig själf. Och med detsamma gick där en kall rysning öfver hans rygg, från tröjkragen ända ned till stöfvlskaftet.

— Det är bäst, att jag trummar, — tänkte han åter igen, och så begynte han trumma. Det lät illa. Där kom ett eko från rian, och det lät nästan som vargtjut. Trumpinnarna styfnade i Walters händer, och han tänkte: — Nu komma de!

Ja, riktigt; med detsamma syntes ett rödbrunt, lurfvigt varghufvud titta fram under rian. Hvad gjorde nu Walter? — Jo, den tappra Walter, som ensam rådde med fyra, kastade trumman för sjutton pinnar ifrån sig, tog till fötter och sprang och sprang, det fortaste han kunde, tillbaka till kvarnen.

Men o ve! Vargen sprang efter. Walter såg sig om. Vargen var kvickare än han och blott några steg bakom honom. Desto fortare sprang Walter. Men förskräckelsen fick makt öfver honom, han hvarken hörde eller såg något mera, han sprang öfver stockar, stenar och diken, han tappade trumpinnarna, sabeln, bågen, väder-

pistolen, och i den förskräckliga brådskan snafvade han öfver en tufva. Där blef han liggande, och vargen hoppade på honom . . .

Hu, det var en ryslig historia! Nu tror du visst, att det är slut med Walter och alla hans äfventyr. Det vore skada. Men blif ej så häpen, det var icke så farligt ändå. Det var en beskedlig varg, den vargen. Nog hoppade han på Walter, men han ruskade honom bara i tröjan och nosade honom i ansiktet. Och Walter skrek, ja, han skrek alldeles rosenbefängdt!

Till all lycka hörde Jonas åter hans nödrop, ty det var ju helt nära kvarnen. Jonas sprang dit och hjälpte upp Walter. — Hvad har händt, — sade han, — efter Walter skriker så rysligt?

— Vargen! Vargen! — ropade Walter, och det var det enda han kunde säga.

— Hvilken varg? — sade Jonas. — Icke ser jag till någon varg.

— Akta dig, han är här, han har bitit ihjäl mig! — jämrade sig Walter.

Då började Jonas skratta; ja, han skrattade så, att skinnbältet kring hans mage hoppade och skakade. — Jaså, — sade han, — var det den vargen? Var det den, som Walter skulle lugga och taga i nacken och kasta på ryggen, om han än sparkade aldrig så mycket? Se bara litet närmare på honom. Det är ju vår gamla vän, vår egen beskedliga Karo. Jag kan väl tro, att han hittat ett ben af gumsen vid rian. När Walter trummade, kröp Karo fram, och när Walter sprang, sprang Karo efter, som han så ofta gör, när Walter vill rasa och leka. Hut, Karo, du skulle skämmas litet att ha skrämt en sådan stor hjälte på flykten!

Walter steg upp, mycket flat. — Hut, Karo! — sade han, både nöjd och förargad. — Det var ju bara en hund. Om det varit en varg, skulle jag nog slagit ihjäl honom . . .

— Nej, hör nu på, Walter, lyd mitt råd och skryt en annan

gång mindre, så uträttar han mera, — tröstade Jonas. — Icke är ju Walter någon pultron?

— Jag? Du skall få se, Jonas, när vi härnäst möta en björn. Det är så, ser du, att . . . jag tycker likasom mera om att slåss med björnar.

— Jaså, — skrattade Jonas. — Äro vi där nu igen? Kära Walter, kom ihåg, att det är bara pultroner, som skryta! En riktigt tapper karl talar ej om sin tapperhet.

WALTERS ÅTTONDE ÄFVENTYR.

Huru Walter sökte en skatt och ville bli rik.

Borta i skogen var ett litet torp, och där bodde en gammal torpare med sin torparegumma. Han hade varit soldat i sina yngre dagar och slagits som en bra karl mot landets fiender; men nu var han trött af ålder och alldeles grå i hufvudet, och så var äfven hans gumma. Likväl arbetade båda så mycket de förmådde på sin lilla kornåker och sin potatistäppa strax invid stugan; och emellanåt sköt gubben orrar i skogen, och gumman band präktiga badkvastar af ungt björklöf vid sommarens början. Sådant sålde de i staden, och så fingo de pengar till tobak i gubbens korta masur-pipa och litet kaffe i gummans blanka panna på söndagseftermiddagen.

De voro stilla, gudfruktigt folk, som icke gjorde någon människa för när; likväl gick där hvarjehanda tal om dem bland folket i byn. Man sade, att torparen kände till en stor skatt, som var nedgräfd i jorden någonstades i skogen; han ensam kunde säga, huru man skulle

komma åt skatten. Det hände väl också, att en och annan i tysthet smög dit ut med hacka och spade och ville öfvertala gubben att yppa stället och sedan dela penningarna. Men då småskrattade den gamle soldaten och menade, att nog hade han en skatt och nog kunde andra hafva den skatten också, men icke var den sådan, som folket trodde. Och folket visste slutligen ej, hvad de skulle tro; men alla voro ense därom, att gubben visste en hemlighet, som han ej ville ro ut med.

Jonas, som tjänade hos Walters föräldrar, var annars en duktig karl, men han trodde mycket på skrock. Han brukade ofta berätta för Walter om kvällarna, huru där brann en drakeld i skogen, och när någon såg den elden, skulle han springa dit och icke se bakom sig och icke tala ett ord, utan kasta stål på elden. Då skulle han få se en stor kopparkittel, full med guldpennningar, helt nära jordytan, och den skulle han hugga tag uti och knipa skatten. Men eftersom kitteln var mycket tung, behöfdes ännu andra konster för att få den riktigt fram ur jorden, och detta kunde ingen annan än torparen säga, huru det riktigt borde gå till.

Sådant hörde Walter med mycken förundran och tyckte det vara roligt nog att få en hel kittel full med guldpennningar. — Men jag undrar, hvad jag skall göra med penningarna, — sade han. — Mån tro jag skall ge dem åt pappa?

— Det lär nog vara det bästa, — sade Jonas. — Alltid blir här något råd för den saken, bara Walter först får tag uti kitteln. Det blir icke så lätt, som Walter tror.

— Nog får jag tag uti kitteln, — menade Walter. — Vet du, att jag är rysligt stark, när jag riktigt hugger tag uti något. Dessutom skall jag taga torparen med mig. Pappa skall gömma pengarna åt mig, tills jag blir stor, och sedan skall jag göra märkvärdiga saker. Först skall jag bygga ett stort slott med silfvermurar och guldportar; där skola vi alla bo, och du skall få en kammare, Jonas. Sedan

skall jag köpa mig vackra hästar med granna selar och remtyg och en förgylld vagn; då skall jag köra, och du skall få stå bakpå, Jonas. En båt skall jag ha, med granna segel och flaggor, mycket bättre än Lunkentus, och de bästa kälkar, skridskor och bollar, som finnas i hela världen. Hvar dag skola vi ha plättar till middagen. Dessutom skall jag ha en förgylld trumma och en lång sabel och en riktig bössa med kruthorn och kulor och knallhattar.

— Och med den skall Walter skjuta vargar, — inföll Jonas litet försmädligt.

— Det kan nog hända, — svarade Walter, en smula förlägen. — Icke är jag rädd, om det också vore en björn.

— Nej, nu är Walter på skryt igen, — sade Jonas. — Kommer han ihåg, huru han sprang undan för Karo?

— Jag är säker på, att där ändå blir pengar öfver, — skyndade Walter att säga. — Jag kunde väl köpa kringlor för resten, men det är ej så visst, att jag orkar äta upp dem, innan de torka.

— Då vore det bättre att bygga en ny stuga åt torparen och köpa åt gumman en ko, — sade Jonas. — De skulle nog behöfva det. Och dessutom finnas så många fattiga barn utan kläder och mat.

— Det var bra, att du kom ihåg det, Jonas, — svarade Walter. — Stugan skall jag bygga, och kon skall jag ej glömma. Alla små fattiga barn skola få kläder och mat.

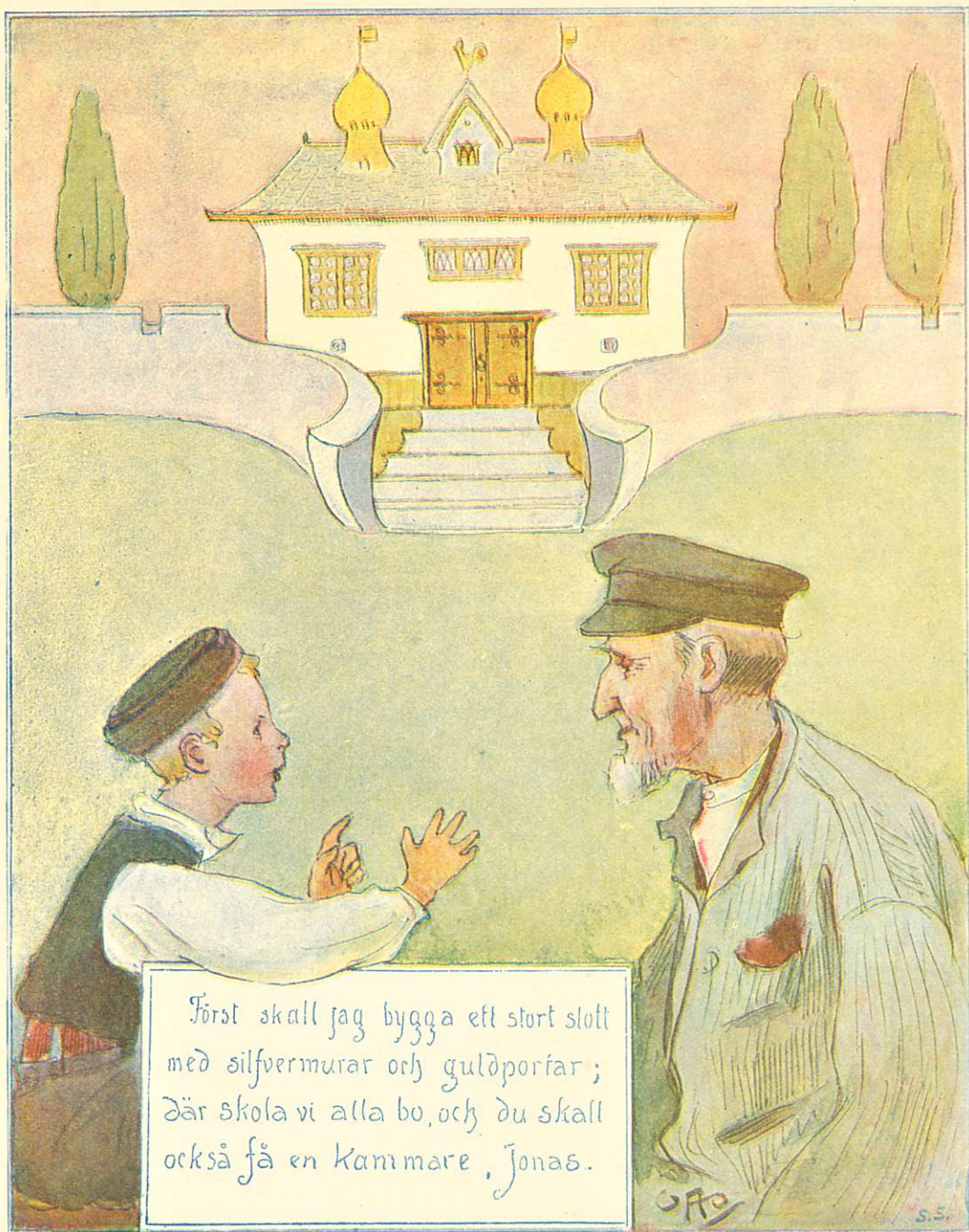
— Men Walter har inga pengar ännu, — inföll Jonas.

— Jo, — sade Walter, — det är så godt, som om jag hade dem redan. Endera dagen går jag till torparen. Kom med du, Jonas, så bli vi tre. Det är bättre att vara flera, när det är mörkt uti skogen.

— Jag har inte tid, — sade Jonas. — Nog får Walter gå ensam. Lycka till!

— Tack skall du ha, — sade Walter.

Nu hände samma kväll, att Walter var ute i hagen för att söka

Först skall jag bygga ett stort slott
med silfvermurar och gulddörrar ;
Där skola vi alla bo, och du skall
också få en kammare, Jonas.

WALTER SÖKER EN SKATT.

sig en god rönkäpp till metspö, och snickarens lilla Maja var också där för att repa enris till söndagen, ty det var en lördagskväll. Walter gick och tänkte på den stora kopparkitteln och sitt nya silfverslott och torparens nya stuga och kon och alla de fattiga barnen, som skulle få mat och kläder. — Jag undrar, om ingen drakeld synes i skogen, — tänkte han. Ja, nätt och jämnt, bäst han tänkte det, såg han en stor eld lysa där borta mellan träden. Jag menar, att lilla hjärtat begynte klappa. — Det är bestämdt en drakeld, — tänkte han. — Jag ser ingen rök, och sådana eldar bruka aldrig röka.

— Vill du komma med mig till torparen, Maja? — frågade han. — Jag vet ej visst, om jag hittar dit. — Saken var den, att Walter hittade ganska väl, men han var ej säker på, om han tyckte om att gå ensam i skogen.

— Vänta litet, tills jag har förklädet fullt med enris, så kommer jag med, — sade Maja. — Jag skall ändå gå där förbi, när jag går hem.

Nå bra, Walter väntade och såg på elden, som blef allt större, och så gingo barnen. Om en liten stund kommo de till stugan, och emellertid skymdes den stora elden af träden i skogen.

— Adjö nu! — sade Maja.

— Adjö med dig! — sade Walter, och så gick han in uti stugan. Rätt dristeligen trädde han in; icke var han rädd för en gammal torpare. Men något förlägen blef han, när han såg gubben så lugn och andäktig läsa högt för sin gumma ur en stor bok. Knappt hade Walter mod att säga sitt ärende.

När han nu en gång var där, så måste det likväl fram. — Kära far, — sade han, — har ni sett den stora drakelden, som brinner i skogen?

Gubben såg upp ifrån boken och betraktade Walter med en förunderligt vacker och nästan skalkaktig blick. — Jaså, — sade han utan att visa någon förundran; — huru vet lilla herrn det?

— Jag har sett den, — ropade Walter ifrigt. — Kom ut, så skall ni få se den, bara vi gå ett litet stycke på vägen.

— Tror lilla herrn det? Nå, då skall jag väl komma med honom för att se, — sade gubben.

— Ja, kom bara, kom nu strax, — sade Walter i det han drog gubben med sig ut på trappan och sedan längre ut på landsvägen.

— Icke ser jag någon eld, — sade gubben.

— Vänta litet, nu se vi honom strax, bara vi komma upp på backen, — försäkrade Walter.

Riktigt, så var det. När de kommo på backen, sågo de båda densamma stora elden, som Walter sett lysa mellan träden. Den hade nu stigit högre och höjt sig ända till trädtopparna och var stor och rund som ett vagnshjul. Walter stod där både flat och förvånad. Det som han trott vara en eld, det var fullmånen, som i aftonens stillhet gick upp öfver skogen.

— Och så här långt har lilla herrn sprungit för att se på månen? — frågade torparegubben.

— Det var märkvärdigt, — svarade Walter förlägen. — Månen såg precis ut som en drakeld.

— Hvad menar lilla herrn med en drakeld?

— En sådan eld, som brinner öfver en skatt eller en jordgömma.

— Nå, då är visst månen också en drakeld, — sade gubben. — Han lyser alla nätter öfver jordens skatter. Han är ett återsken af solens anlete, som skiner öfver hela världen och öfver dagens arbete.

— Hvad är det för skatter, som månen lyser på? — frågade Walter nyfiket.

— Han lyser öfver jordens hvila, arbetarens sömn och samvetets lugn, — sade torparegubben. — Arbetet är en härlig sak, det håller kropp och själ raska och ger oss, med Guds bistånd, dagligt bröd.

Men efter arbetet är också hvilan en härlig Guds gåfva. Månen är nattens öga, som vakar öfver människans frid.

Walter lyssnade mycket fundersamt, men hans hufvud var så fullt af jordgömmor och drakeldar, att han icke så fort gaf med sig. — Kära far, — sade han, — nog vet jag ändå att ni kan visa mig en skatt här i skogen. Bara jag blir rik, skall jag bygga åt er en ny stuga, och ni skall få en präktig ko, och alla fattiga skola bli rika.

— Menar han det? — sade åter den gamle torparen. — Nå, då skall jag säga honom, att jag vet verkligen en stor skatt, och däraf bli alla fattiga rika.

Walter spände upp ögonen. — Hvar har ni den, kära far? Kom, så gå vi nu strax att söka skatten!

— Icke behöfva vi gå så långt, — sade gubben. — Den skatten har jag hemma i min stuga.

— Har ni den hemma i stugan? Och får jag verkligen se den nu strax?

— Ja visst, kom bara med.

Så gingo de tillbaka till stugan, och Walter såg sig med för-

undran omkring, om det händelsevis skulle blänka något silfver och guld i de mörka vråna. Men stugan var så fattig; där stod bara en spis och en säng och en bänk och ett bord och en gryta och en spinnrock, och på väggen hängde en bössa och en yxa och en gammal sabel och ett skinnbälte. I mörkaste vrån var likväl något, som blänkte likt eldkol, och det tyckte Walter såg hemskt ut, men vid närmare påseende var det två ögon af en gammal grå katt, som lurade på möss vid ett hål i golftiljorna.

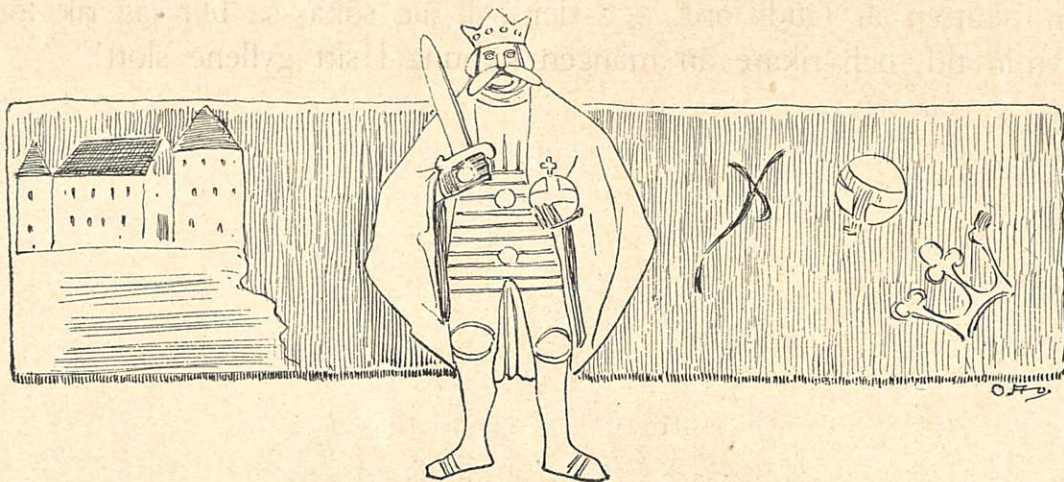
— Nå, hvar har ni er skatt, kära far? — frågade Walter, när han icke såg något tecken till den omtalade stora kopparkitteln.

— Här, — sade gubben och ledde Walter fram till det lilla bordet, där bibeln låg uppslagen på lördagsaftonen. — Här är min och alla människors största skatt, och det är Guds ord. Af den skatten blifva alla fattiga rika, alla sorgsna bli glada, alla olyckliga och bedröfvade på jorden få däraf en evinnerlig hugnad. Icke behöfver man söka denna skatt i mörka skogen och gräfva förgäfves i jordens grus, såsom de snikna människorna göra, när någon inbillat dem, att de i hast kunna få timlig rikedom. Ty denna skatten kommer till oss i den heliga skrift och i gudeliga böcker och i psalmer och Guds ords predikan. Vi få den för intet och blifva däraf rika för evig tid, allenast vi själfva vilja. Men många vilja det icke, utan äta sig mätta och söka guld och förblifva likväl beständigt fattiga i sina själar. Ty af silfver och guld är ingen rätt glädje, utan mycket mera bekymmer och flärd och ett oroligt samvete. Men af Guds ord är en rätt innerlig tröst och glädje i lif och död, så att de, som hafva den skatten, äro glada och rika i all sin timliga fattigdom; ty de äro Guds barn, och de heliga änglar bevara dem för all nöd och fara. Se, den skatten skulle Walter söka; det vore mycket bättre än att springa efter oförståndiga människors prat och gräfva i jorden efter kopparkittlar, som kanske aldrig ha funnits.

Walter började gråta. — Finns här då alls ingen skatt i skogen? — frågade han.

— Det kan väl hända, — sade gubben, — att människor fordom, när här i landet voro krig och fiender, ha nedgrävt sina ägodelar i jorden och sedan dött bort, innan de fått tillfälle att gräfva upp dem igen. Väl händer också ibland, att bonden hittar i jorden silfverpenningar och annat sådant, som icke förstöres af rost och fuktighet. Men hvad folket pratar om drakeldar och sådant, är vidskepelse, som en klok människa skrattar åt. Kom hit, så skall jag visa, hvad jag en gång hittade där borta i skogsbacken.

Därpå tog gubben fram från en hylla ett stycke gammalt järn, som var så förtärtdt af rost, att man knappast mera kunde se, hvad det varit i tiden. — Se, — sade han, — denna rostade järnbit har fordom varit ett svärd, och det måste ha tillhört någon hög och förnäm krigsman, efter man ännu kan se, att det varit inlagdt med guld på fästet. Det har kanhända varit en mäktig konungs eller höfvitsmans svärd, med hvilket han dödat många fiender och underkufvat länder och folkslag. Sådana saker skall man gömma som lämningar från forntiden. Men nu är den mäktige konungen länge sedan död, och hans ben multna i jorden, och hans namn är kanhända för alltid förgätet, och hans svärd är förrostadt och ligger bland annat skräp på en torparens hylla. Densamme konungen hade kanhända ett gyllene slott och kamrar, fulla med silfver och guld och granna kläder och denna världens häfvor. Detta allt är nu förskingradt och förgånget, det har brunnit i eld och sjunkit i sjön och förtrampats i jorden, så att icke en enda bit är kvar därutaf. Men densamme konungen hade kanhända också Guds ord i bibeln, fastän han kanske ej brydde sig därom, utan han lät kanhända den heliga boken ligga på en skräphylla, liksom hans svärd nu ligger, och tyckte, att han hade andra skatter, som voro långt mera värda. Dessa

skatter äro nu borta som en rök, men detsamma eviga Guds ord är kvar, och det förgås icke och rostar aldrig, ej heller brinner det i eld eller sjunker i sjön eller förtrampas i jorden, utan är i tidernas tider beständigt detsamma, fullt af nåd, sanning och rikedom. Hvad tror nu Walter därom? Hvad är bättre: att vara fattig och hafva en skatt i Guds ord eller att vara rik på ägodelar, som förgås, och icke hafva någon arfvedel i det himmelska goda?

Walter svarade icke. Han tyckte det var förunderligt att höra den gamle torparen tala så. Aldrig hade han trott, att en fattig man kunde vara på sitt sätt så rik. Det förekom Walter, som vore han själf mycket fattigare än torparen.

— Ja, gå nu beskedligt hem igen, så skall jag följa honom ett stycke på vägen, — yttrade gubben. — Gå hem och kom ihåg, hvad jag sagt. Tag månen till ett märke, så att hvarenda gång Walter ser månen lysa, så tänker Walter vid sig själf: 'Se, där är densamma månen, efter hvilken jag en gång sprang som en liten narr, när jag ville gå att söka skatter i skogen. Då fick jag veta, att det finnes en skatt, som är mycket bättre än alla andra, och

den skatten är Guds ord, och den vill jag söka, så blir jag rik för all min tid, och rikare än mången konung i sitt gyllene slott'.

Så var det.

INNEHÅLL.

<i>Walters första äfventyr:</i> Om Walters hem samt om Lun Kentus och den randiga kjolen	1
<i>Walters andra äfventyr,</i> som hände sig en dag i Sockerlandet vid Himmelsbacken	9
<i>Walters tredje äfventyr,</i> som hände när Walter slog trissa	14
<i>Walters fjärde äfventyr:</i> När man är lat, får man akta sin lugg	20
<i>Walters femte äfventyr:</i> Huru Walter vill göra som Robinson	24
<i>Walters sjette äfventyr:</i> Huru Walter gick på jakt och sköt förunderligt miste	32
<i>Walters sjunde äfventyr:</i> Huru den tappre Walter jagade vargar	36
<i>Walters åttonde äfventyr:</i> Huru Walter sökte en skatt och ville bli rik	42

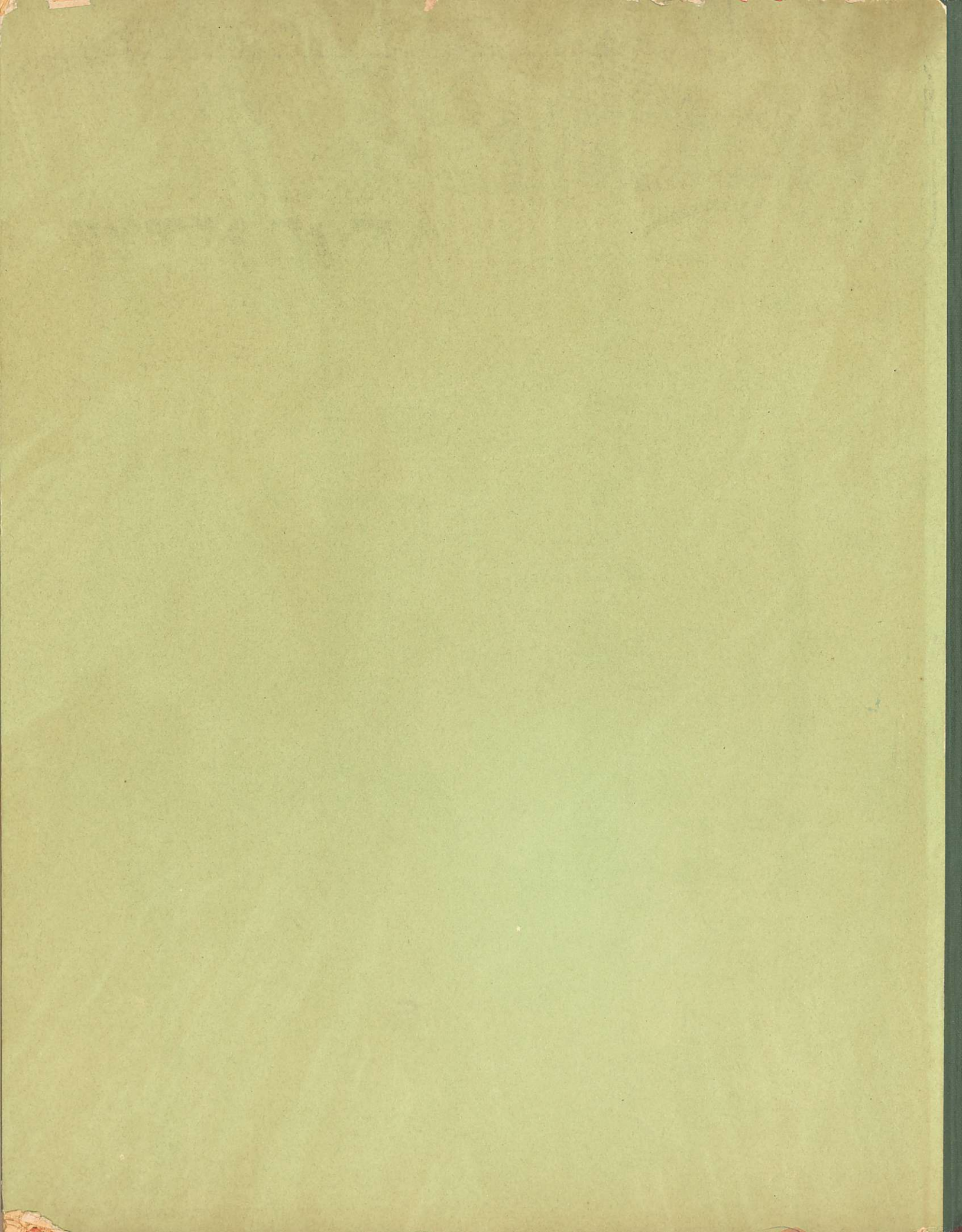

So. barnlitt. 3.

Albert Bonniers förlag.

OTTILIA ADELBORG'S

Förtjusande Bilderböcker:

PRINSARNES BLOMSTERALFABET. En a b c- och bilderbok för de små. 31 planscher med rim. Inb. 3 kr.

ATT SJUNGAS MED DE SMÅ! Melodier af *Ellen Eckert* till Prinsarnes Blomsteralfabet. Med nya vignetter af *Ottilia Adelborg*. 1: 75.

En förtjusande julklapp för musikälskande hem!

ETT, TVÅ, TRE, FYRA. Blomstersiffror med rim. Inb. 2: 50.

PELLE SNYGG OCH BARNEN I SNASKEBY. 24 planscher med rim. Inb. 3 kr.

»Passa för alla glada människobarn från 3 till 80 års ålder.»

(Fredrika Bremer-Förbundets Bokkomité.)

SAGAN OM ASKUNGEN. Med 21 teckn. i färgtryck. Inb. 2: 25.

ÄNGSBLOMMOR. En samling barnrim och historier. Inb. 2: 75.

BARNENS JULBOK. För *Mamma och småttingarna*. Gamla visor och rim med teckningar och melodier. Inb. 1: 50.

LILLE VIGGS ÄFVENTYR PÅ JULAFTON af *Viktor Rydberg*. Illustrerad af *Ottilia Adelborg*. Inb. 2: 50.

»En af de finaste julgåfvor som kan bjudas 'svenska gossar'.»

(Svensk Läraretidning.)

BENGT'S SAGOR om kungar och tomtar och troll och prinsessor af *Anna Wahlenberg*. Illustrerad af *Ottilia Adelborg*. Inb. 3 kr.

»Vi önska hjärtligt att många både större och mindre barn måtte finna denna roliga bok på sina julbord.» (Fredrika Bremer-Förbundets Bokkomité.)